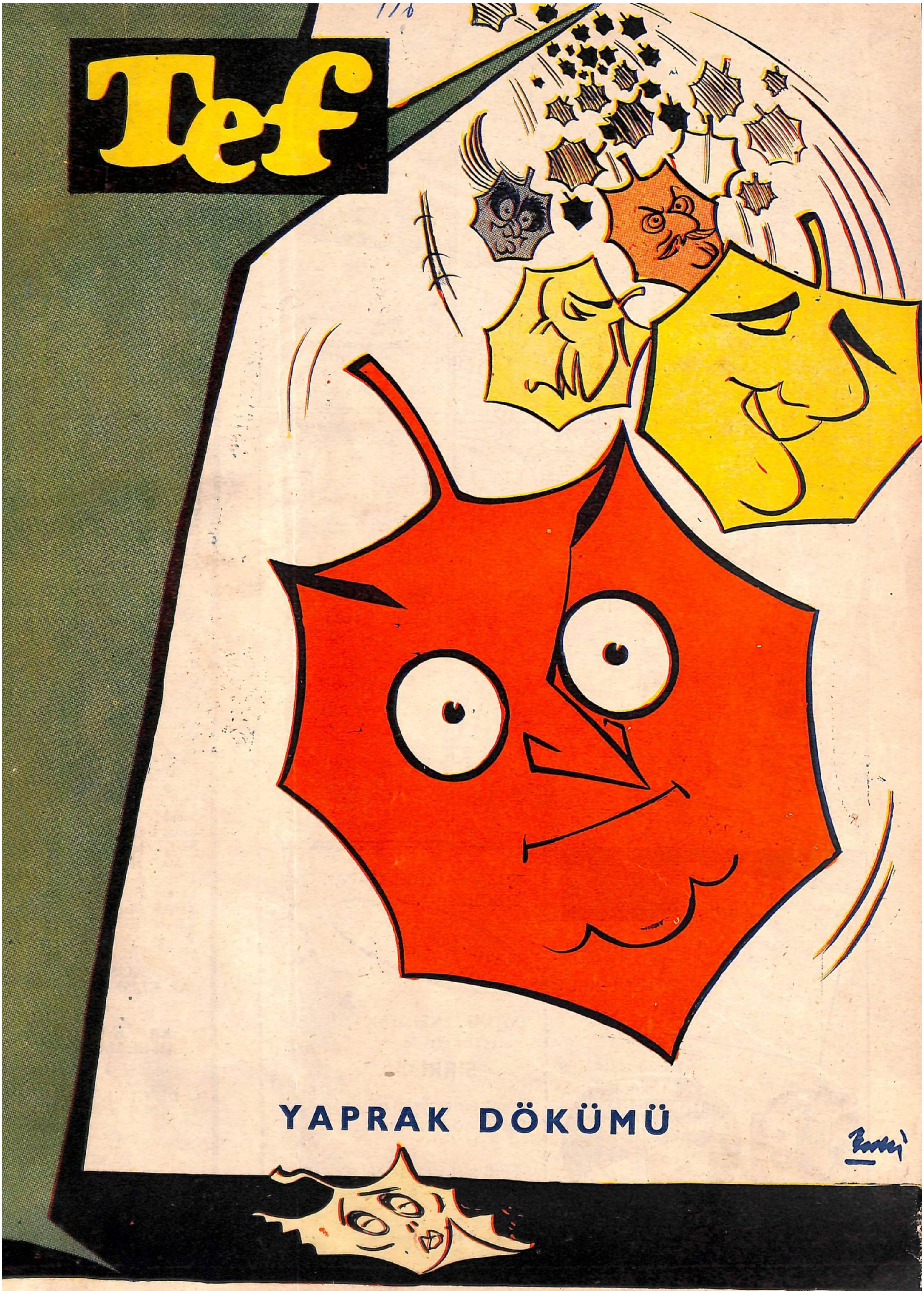
Tef
YAPRAK DÖKÜMÜ

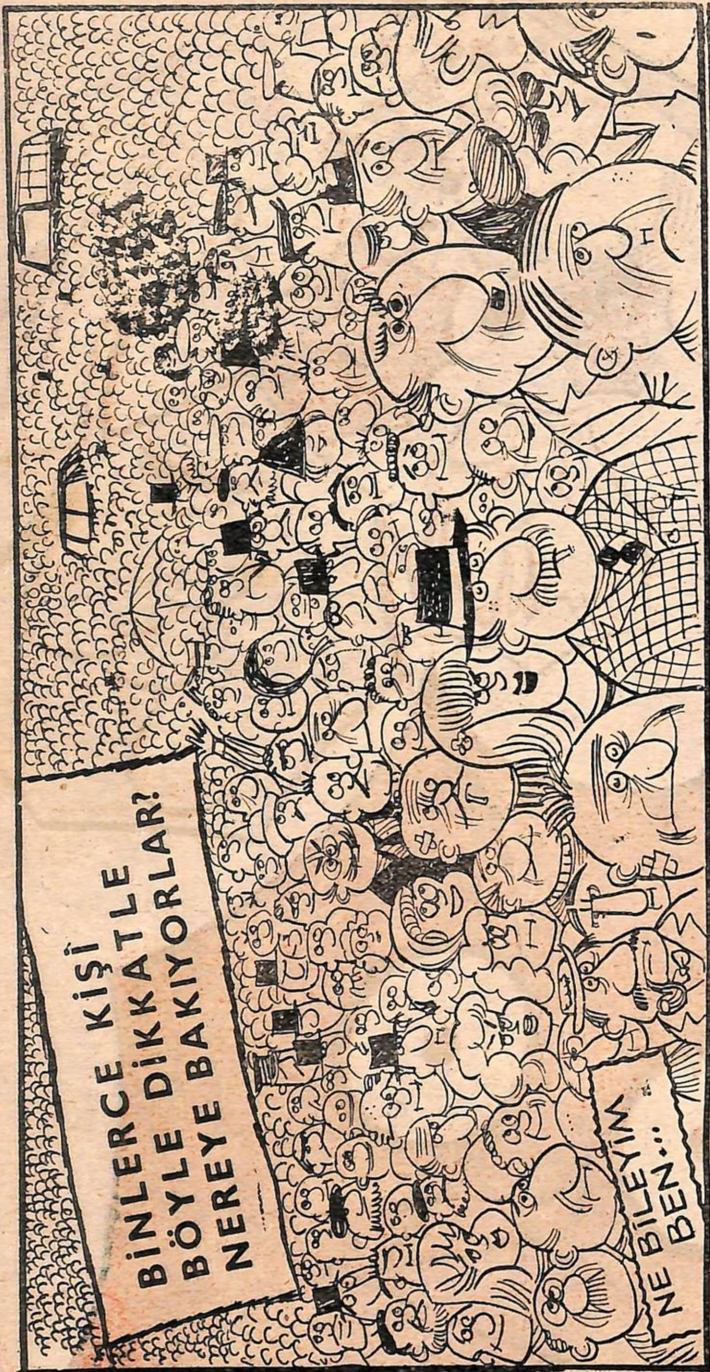

O HALDE
Tutluğunuz balığı ve bir kilo tuz getirin ben size bir kutu
SELAHATTİN
vereyim

Selahattin Ton Balığı Ltd.

MEMLEKETİMİZDE
TELEVİZYON YOK
DEMEYİNİZ

Bende var!..
SİZ DE

Televizyon seyir etmek isterseniz her gün saat 12-16 arası Televizyonumu gösteriyorum

Gösterme Hakkı

HER MAKİNAYI
ELİNE ALAN
FOTOĞRAF
ÇEKEBİLİR Mİ?
Çekemez...
Çünkü filim olmadan nasıl fotoğraf çekebilirsiniz?.

EN GÜZEL
FİLMLERİ DE
Mehtap Sinemasında bulabilirsiniz

2 Film seyredene

FİLMİ VERİLİR

SUZAN'A YAKLAŞARAK
SORDUM;

Güzelliğinizin Sırrı
Nedir Canım?

BÜTÜN ERKEKLERİ
mesteden sesiyle
SIRRI dedi

Evvet sayın bayanlar
Suzan'ın SIRRI şuydu

SIRRI GÜZELLİK ENSTİTÜSÜ
Sırrı için çirkin kadın yoktur. Çirkin giren güzel çıkar. Ayrıca sizin Sırrınız Sırrının Sırrıdır.

Tef

**HAFTALIK
MİZAH
GAZETESİ**

Her hafta Çarşamba günleri çıkar.

YAZARLAR :
Adnan Tahir
Adnan Veli
Alpîâçin
Aziz Nesin
Bedii Faik
Bülent Oran
Çetin Altan
İlhan Engin
Haldun Taner
Halit Kıvanç
Melih Cevdet Anday
Orhan Boran
Reşat Ekrem Koçu
Rıfat Ilgaz
Selâmi İzzet Sedes
Suavi Süalp
Yalçın Kaya
Zahir Güvemli

KARİKATÜRCÜLER :
Ali Ulvi Ersoy
Altan Erbulak
Ayhan Başoğlu
Bedri Koraman
Eflâtun Nuri Erkoç
Ferit Özgören
Ferruh Doğan
Mustafa Eremektar
Nehar Tüblek
Oğuz Aral
Öktemer Köksal
Ratip Tahir Burak
Şadi Dinççağ
Semih Balcıoğlu
Sinan Bıçakçıoğlu
Suat Yalaz
Tekin Aral
Tonguç
Turhan Selçuk
Yalçın Tüzecan
Yüksel Ünsal

★

**KLİŞELER
AR KLİŞE ATÖLYESİ**

★

**KAPAK BASKISI
AR-EL MATBAASI**

★

**DİZGİ VE TERTİP
HER GÜN MATBAASI**

★

**BASKI
ŞEHİR MATBAASI**

★

Fiatı: 100 kuruştur.

Tef
HAFTALIK SİYASİ MİZAH GAZETESİ
Sahibi ve Yazıişleri Müdürü : .... ERTEM EĞİLMEZ
Umumî Neşriyat Müdürü : .... FERRUH DOĞAN
Yanıksaraylar Sokak Esen Han - Cağaloğlu - Telefon : 27 34 40
CİLT : 1 ★ 24 AĞUSTOS 1960 ÇARŞAMBA ★ SAYI : 10

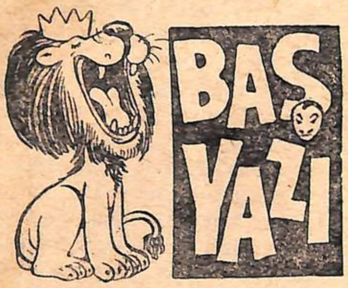

ZAVALLI DEMOKRASI!..

Parmaklarımızın arkasına saklanıyoruz:

«— Eğer bir siyasî parti iktidara gelirse, bütün bunlar yapılamaz!..»

«— Oy endişesi duymayan bir iktidarı hazır kazanmışken, bütün büyük dâvaları gerçekleştirmeliyiz.»

Lütfen 1946 - 1950 devrine döner misiniz?.. Başkaları değil, gene aynı ağızlar, yabancılar değil, gene bizler: «Demokrasi.. demokrasi» diye bagırdığımız zaman ağızlarımızdan alevler çıkıyordu. Türkiyenin kalkınması mı? Bir tek yolu vardı bunun: Demokrasi!.. Bütün büyük dâvalar, reformlar, düzenler, mi? Bir tek çaresi vardı hepsinin: Demokrasi!..

Ya şimdi?.. Aynı demokrasi; pek çoğumuz için, ufukları karartan bir bulut âdeta. Yakalarımızı kaldırarak, jimnastik adımlarla, onun sağnağına tutulmamak için, sığınacak saçak altı peşindeyiz.

— Aman demokrasi gelmeden..

— Eyvaah, yandık geliyor..

Evet, parmaklarımızın arkasına saklanmıyalım: siyasi partiler iktidarlarından ürkmek, gerçek kalkınmanın oy endişesiyle olamıyacağını söylemek, büyük dâvaların çözüm yolunu oy dışına taşımak; hepsinin hepsinin bir tek mânası vardır: Demokraye inanmamak!...

Biz demokrasiye yüreklerimizle değil, ellerimizle, ceplerimizle, affedersiniz biraz da göbeklerimizle inanmışız. Dün, çıkarlar onu savunmaktaydı, savurduk. Bugün aynı rahat ve çıkar onu itmekte, itiyoruz! Yarın gene sırıl sıklam birer demokrasi âşığı kesilmemiz pek âlâ mümkün, öbürgün kıpkızıl bir diktatörlük vurgunu olmamız pekâlâ akla yakındır.

Denemişiz bu demokrasiyi, meşrutiyettenberi denemişizde olmamış, olmuyormuş ve olmazmış!... Pekiy... İmparatorlukta altı yüz yıl denediğimiz buyrukçuluk olmuş muydu? Ne kötülük getirdi bu demokrasi bize? Demokrat partiyi, Bayarı, Menderesi ve on yıllık bir soygunu ve vurgunu!.. Pekiy.. 28 Nisan şahlanışını, 27 Mayıs ruhunu, on yıllık muhalefet ve Basın savaşını, acaba peder-i vâlâşanın terekesinden mi getirdiler? Demokrasi, Menderesi getirir, ama Cemal Gürseli de yaratır. Yobazı yollara çıkarır, ama Millî Birliği de dım dik yükseltir. Zehiri de ondansa, panzehiri de ondan!.. Bayar onunsa, Ismet Paşa da onun.. Ama, Dikta'da Bayar giderse, ikinci Bayar gelir; giden yobazın yerine ancak bir yenisinin geleceği gibi..

Zavallı demokrasi, davul zurna ile yurda getirip avaz avaz karşılayışımızın on dördüncü yılında, davulun tokmağını beynine yiyip zurna ile evrile çevrile dövüleceğini bilseydi, gelir miydi? O oldu olalı, bizdeki kadar talihsiz olmamıştır! Düne kadar en ateşli birer avukatı olan kalemler, bugün hokkalardan önce ona batıyor. Düne kadar, neredeyse tavuk karasından, cilt yarasına kadar onu her derdin devâsı sayan aydınlar, bugün çocuk felcinden çok ondan çekiniyorlar. Demokrasiye gönderilen yaldızlı dâvetiyenin altında genel başkanlarının şanlı şöhretli imzası bulunan partinin bazı mensupları bile,, şimdi o gelmeden çözülecek dâvaların listesini kabartmaktadırlar.

Evet evet, zavallı demokrasi!!..

Bedii FAİK

Millî Birlik Komitesine

Düşük iktidar zamanında Başbakanlık örtülü ödeneğinden pay alan basın mensuplarının isimleri açıklandı.

Ancak her yerde örtülü ödenekten para alanların bunlardan ibaret olmadığı, başka ödeneklerden istifade eden, ayrıca kâğıt ve klişe çinkosu karaborsacılığı ile servet yapanlar bulunduğu söylenmektedir.

Basın haysiyetinin yüz karası olan bu kişilerin ve yolsuzluklarının tezelden açıklanmasını diliyoruz. TEF

NERDEN NEREYE

MELİH CEVDET ANDAY

Hangisini Düzeltmeli

Başbakanlık örtülü ödeneğinden binlerce lira aldığı açıklanan Peyami Safa kendini, «Bir fikir mecmuası olan mecmuamı sattım. Aldığım para dergimin abone bedelleridir. Bütün dünyada fikir dergileri hükümetlerden yardım görür.» diye savunuyor.

Hani krallıkla yönetildiği günlerde, Romanya'ya gelen bir misafir devlet adamı söylev çekmeye, «Ey kutsal Roma İmparatorluğu!..» diye başlamış da durdurmuşlar,

— Önce kutsal demeniz yanlış, çünkü lâikiz biz, demişler, sonra burası Roma değil Romanya, sonra da imparatorluk değil, krallık.

Peyami Safanın sözlerinde, kişi, neresini düzeltmeli diye zorluğa düşüyor. Önce «fikir mecmuası» diyor ya, o da yanlış. Çünkü fikir dergisi, fikrin ayrılmaz parçası olan fikir özgürlüğünü savunur. Bununki ise fikir düşmanı idi.

Sonra... Peyami Safa, düşük Başbakana dergisini değil, kendisini satmıştı.

Sonra... aldığı para abone karşılığı değil, aylıktı. Çünkü verilen tamamlayıcı bilgiye göre, Peyami Safa abone karşılığı olarak bakanlıklar bütçelerinden alacağını aldıktan başka, bir de düşük Başbakandan çekmiştir.

Sonra... Peyami Safa'nın bütün dünyayı imdada çağırması da yanlış. Neden dersiniz, düşük hükûmet düşünce özgürlüğünü koruyan, «fikri himaye eden» bir hükûmet değildi. Düşük hükûmet sadece «kendi fikrini» korumuş bir hükûmetti; bu bakımdan Peyami Safa «fikri» değil, «bir fikri», düşük hükûmetin fikrini (ona da fikir denmez ya) savunmuştur.

Sonra... Millî Komite Hükûmeti, Peyami Safa'nın abonelerini kestiğine göre, o «fikir» dediği şey, demek ki, her yerde, her zaman korunacak çeşitten bir şey değilmiş.

Bununla bitse iyi... Yazar, «Dergilerimin posta ücretlerini cebimden verdiğime göre, asıl ben Başbakanlıktan alacaklı durumdayım.» diyerek insanın parmağını ağzında bırakıyor. Gerçi «En iyi savunu, saldırıdır.» demişler ama, buradaki saldırı Don Kişot'unkini de gölgede bırakıyor.

Ama... bunun da sökmiyeceğini anlıyan yazarın, ertesi gün, boynu bükük, şunları yazması daha şaşırtıcı değil midir?

«Son aylarda gazetelerimize bir sataşganlık arız oldu. Ona buna iftira kasırgası...»

Yo... bu kadarı gülünç artık.

Melih Cevdet ANDAY

BEDİİ FAİK — SUAT YALAZ

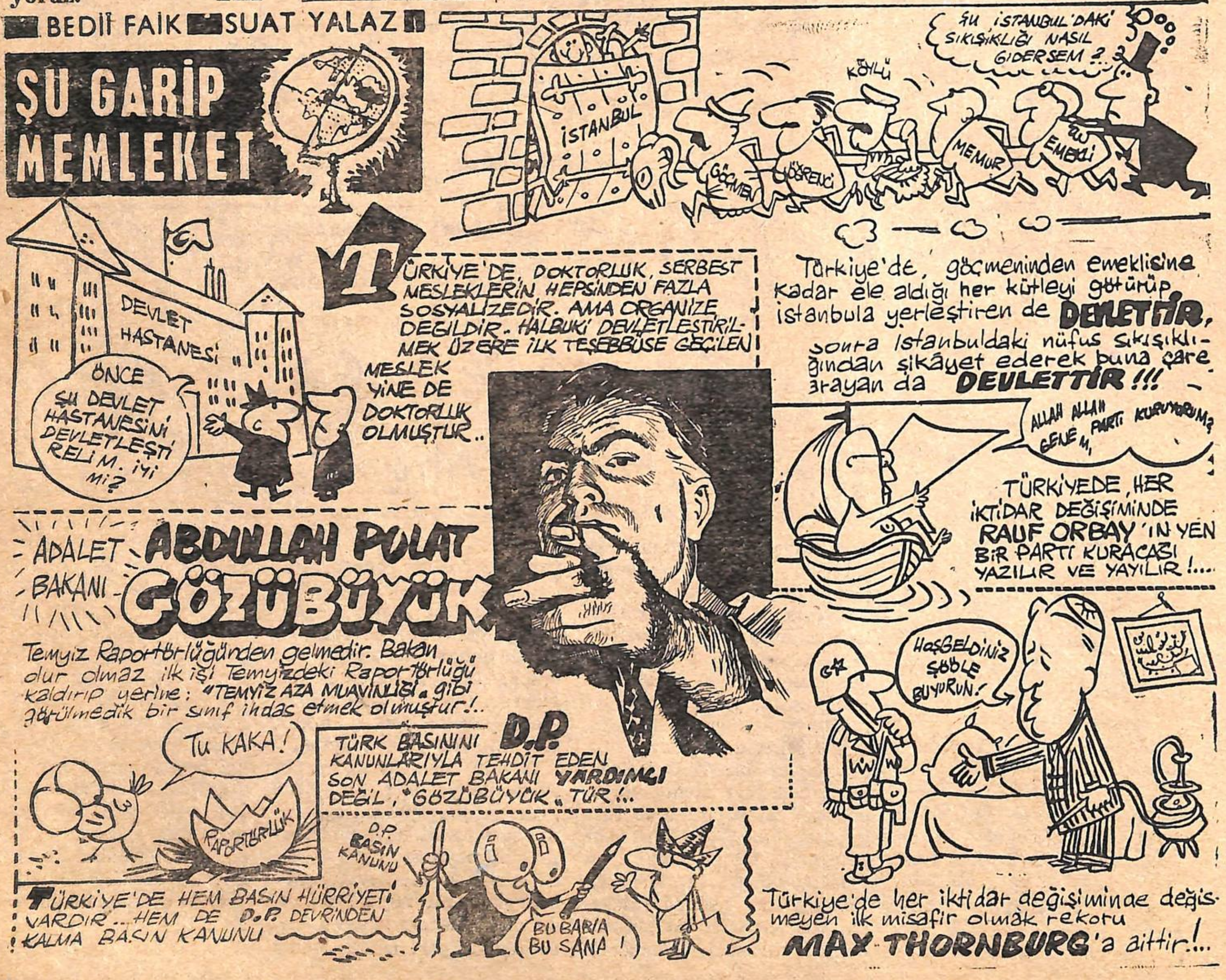

— Hadi gelsenize... No: 5

DİŞBUDAK

SELÂMİ İZZET SEDES

Ebedi ve ezeli olan Millet ile Devlettir. Millet:

— Allah başımızdan eksik etmesin!... diye yalnız ve yalnız Devlete dua eder.

Hükûmetler geçicidir, bir Hükûmet ne kadar iyi çalışırsa çalışsın, bir gün gelir halk bıkar.

Hükûmet misafire benzer, ne kadar az kalırsa o kadar sevilir. Memlekete postu seren Hükûmetlerden, Memleketin sahibi Millet bıkar.

1950 de C. H. P. biraz da bunun için gitti: Hükûmetin misafirliği fazla uzun sürmüştü.

C. H. P. misafirinden yirmi yedi yılda bıkan Milleti D. P. on yılda usandırdı. Bırakın yaptıkları kepazelikleri, doğru dürüst çalışsalardı yine gideceklerdi: On yıl misafirlik bir hükûmet için uzun, çok uzun, dayanılmayacak kadar uzundur.

Milletin bıkmayacağı Hükûmet Millî Birlik Hükûmetidir: Çünkü geçicidir.

Bir gün kapı çalındı, bir eve karı koca, iki çocukları, beslemeleri misafir geldi, gece yatısına geldiklerini kapıdan girer girmez söylediler. Ev sahipleri pek sevindi:

— Hoş geldiniz, safalar getirdiniz.

O gün ve gece sohbetle geçti.

Ertesi gün misafir Bay salonu düzenledi:

— Koltuğu şu köşeye çekelim, divanı buraya alalım, dedi.

Yaptılar, iyi oldu, ev sahipleri beğendi.

Daha ertesi gün misafir Bayan mutfakta yemek pişiren ev sahibine tavsiye etti:

— Sen bu yemeğin sovanını kavurur musun? Ağır olur... Çiyden yap.

Ev sahibi Bayan çiyden yaptı, pek iyi oldu. Beğendiler.

Üçüncü gün... Beşinci gün... Misafirler evin idaresini ellerine aldılar ve sahiden her yaptıklarını iyi yaptılar.

Bulaşıkları üstüste koymuyorlar, çöp tenekesinin üstünü kapıyorlar, kapı zilinin tizliğini giderecek tertibat alıyorlardı.

Onuncu gün bahçeye çıkan ev sahipleri, misafirlerin bir yeri kazmakla meşgul olduğunu gördüler:

— Hayrola, ne yapıyorsunuz?

Misafirler cevap verdi:

— Bahçenin şu köşesine bir çınar fidanı dikiyoruz, ilerde gölgesinden faydalanırız...

Ev sahipleri bunun üzerine:

— Yooo, dediler, bu kadar uzun boylu değil, uzun vâdeli işleri bize bırakın, size de güleğüle...

YAZISIZ

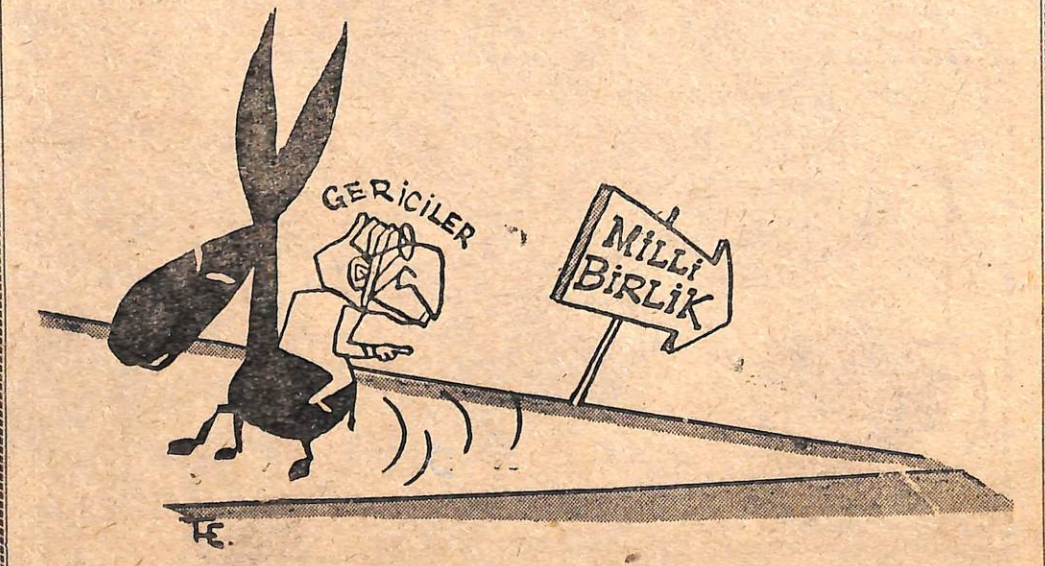

GÖSTERİ YÜRÜYÜŞÜ

YAŞASIN KANUN!

Aziz Nesin

«Servetimin kaynaklarına gelince... Bu kaynaklar açıktır. Hamdolsun, servetimi hiç bir kanunsuz yoldan elde etmiş değilimdir. Ben bütün hayatımda, hiç bir zaman doğru yoldan ayrılmadım. Esasen ayrılmama da imkân yoktur. Çünkü herkes de bilir ki, bizim doğru dürüst yol denilecek yollarımız ana caddelerimizdir. Bu büyük caddelerin dışında kalanlar eğri büğrüdür. Bu eğri büğrü sokaklardan otomobille gidilemiyeceğini herkes bilir. Öyleyse ben nasıl olur da doğru yoldan ayrılarda eğri büğrü yollara sapabilirim? Görüyorsunuz ki, benim doğru yoldan ayrıldığım haberleri asıl ve esastan uzaktır. Böylece efkârı umumiyeye ve Erkânı Harbiyeyi Umumiyeye, doğru bir adam olduğumu isbat etmiş oluyorum.

Servetimin kaynağına gelince... Evet, bu kaynak örtülüdür. Örtülü olması da gayet tabiidir. Çünkü ben belediye nizamlarına karşı gelemem. Biliyorsunuz ki, bütün kaynakların kapalı ve örtülü olmasını belediye emretmiştir. Taşdelen kaynağı, Sırmakeş kaynağı, Hamidiye kaynağı, efendime söyliyeyim, Kayışdağ suyunun kaynağı gibi bütün kaynakların üstü örtülüdür. Nasıl olur da benim servetimin kaynağı açıkta kalır.. Belediye simitleri bile açıkta sattırmıyor. Ben, kanunlara, nizamlara son derece riayet eden bir insanım. Onun için servetimin kaynağı örtülüydü.

Servetimin kaynakları hakkında bana iftira edenler, bir kaynağın neden örtüldüğünü, örtülmesi lâzım geldiğini hiç düşünmüyorlar. Bir kaynak, temiz kalsın, pislenmesin diye örtülür. Ben de servetimin kaynağını, temiz kalsın diye örttüm. Görülüyor ki benim servetim tertemizdir. Böylece, servetimin kaynağının da ne kadar temiz olduğunu isbat etmiş oldum.

Servetimin kaynağına gelince... Bu kaynağı gösterdiğim zaman, benim ne temiz, ne namuslu, ne ahlâkı mücesseme, ne kürrei mücesseme, ne de bir şey olduğumu anlıyacaksınız.

Benim mazimi herkes bilir. Benim mazim gayetle iyi bir mazidir. Benim mazim, son derecede temiz bir mazidir. Yalnız benim biraz muzariim iyi değildir. Bunu da itiraftan hiç bir zaman çekinmem. Muzariimin iyi olmaması da, dilimin peltekliğindendir. Çünkü ben, dilim peltek olduğundan «re» seslerini «ge» gibi söylerim. «olur» diyemem, «oluğ» derim. Bundan başka benim hayatımda hiç bir bozukluk yoktur. Hâlime gelince, hamdolsun, çok iyidir. Hâlimden çok memnunum. Allah da hâlimi memnun etsin. İstikbâlimi karanlık görenler varsa da, onlara yanıldıklarını hatırlatırım. Oturduğum evin her odasında 600 mumluk avizeler sallanmaktadır. Benim sigaya çekileceğimi söyliyenlere, işte cevabım budur. Ben sigaya çekilmeğe hazırım. İşte mazi, muzali, hal ve istikbal sigalarını birer birer saydım. Böylece, gerek efkârı umumiyeye, gerek hukuku umumiyeye ve gerekse Erkânı Harbiyeyi Umumiyeye, sigası bozuk bir adam olmadığımı isbat etmiş oluyorum.

Servetimin kaynağına gelince... Bu kaynağı açıklamakta hiç bir mahzur görmüyorum. Bilirsiniz ki, 1950 de D. P. iktidara geçtiği zaman istatistiklere göre, her köylü vatandaşımız başına düşen, ortalama yıllık gelir, 300 lira idi. Ben işte bu sırada 10 bin liraya bir arsa aldım. Benim gibi sekiz yıl devlet memurluğu yapmış ve aslî maaşı 30 liraya yükselmiş bir kimseye, her halde 10 bin lirayı nerden bulduğu sorulmaz. Sorulursa, onun da cevabını vermeye hazırım. Bu on bin liranın 821 lirası, biriktirdiğim benim paramdı. 300 lira da bir arkadaşımdan borç aldım. Geri kalan 8 bin 879 lirayı nerden bulduğuma gelince, bunu da yolda buldum. Ben çok şanslı bir insanımdır. Çocukluğumdanberi daima yollarda para bulurum. Sonra benim annem bana hep «tuttuğum altın olsun!» diye dua etmiştir. Onun için, ben yolda para bulamadığım zaman herhangi bir şey tutarım. Meselâ yoldan bir avuç toprak alırım. Bir de avucumu açarım ki, tuttuğum toprak altın olmuş. Yoksa ben maaşla ve namusumuzu kirletmeden, başka nasıl geçinebilirdim... Ya yollarda para bulurdum, ya tuttuğum altın olurdu.

İşte bu 10 bin lirayla bir arsa aldım. Sizi namus ve şerefimle temin ederim ki, aldığım arsayı yalnız bir kere görmüşümdür. Arsayı aldıktan iki sene sonra, birisi geldi, «arsanı bana 50 bin liraya satar mısın?» dedi. Ben bu arsaya, vallahi billâhi elimi bile sürmemişimdir. Eğer elimi sürüp bir hiyle yapsaydım aleyhime bir delil bulunabilirdi. 10 bin liraya aldığım arsa, durduğu yerde kendiliğinden yüzde beş yüz artmıştı. Bunda hiyle var mı? Oradan aldığım 50 bin liraya başka bir arsa aldım.

Bu sırada köylü vatandaşlarımızın yıllık ortalama geliri, yine 300 liraydı. Bu gelirin 300 liradan aşağı düşmemesi için, büyük gayret sarfediyorduk Çünkü, biz, prensip sahibi insanlarız. Prensibimizi bozmayız. Bilirsiniz ki prensip değişmez. Bir kere köylü vatandaş başına düşen yıllık ortalama gelir 300 liraysa bunu aşağı indirip bozmak, değiştirmek, prensipsizlik olurdu.

50 bin liraya aldığım arsayı, sizi namusumla temin ederim ki, alırken bile bir kere görmüş değilimdir. Yalnız Tapu dairesinde refikam muamelesini icra etmiştir. Bu arsayı aldıktan takriben bir sene sonra, 120 bin liraya satın almak istediler. Arsanın değerlenmesi için ben hiç bir şey yapmadım ki, bunda bir suistimal aransın... Arsamız, biz kılımızı bile kıpırdatmadan, kendiliğinden yüzde iki yüz kırk artmıştı. Bu arsayı sattık, parasiyle başka bir yerde arsa aldık.

Bu sırada yine prensibimize sadık kalmıştık. Köylü vatandaş başına düşen yıllık geliri bozmuyor, 300 liradan kırk para aşağı düşürmüyorduk. Doğrusu, bu, bizim için çok zor oluyordu. Çünkü bilirsiniz, köylülerimiz tenbel olduklarından başka yapacak işleri de olmadı

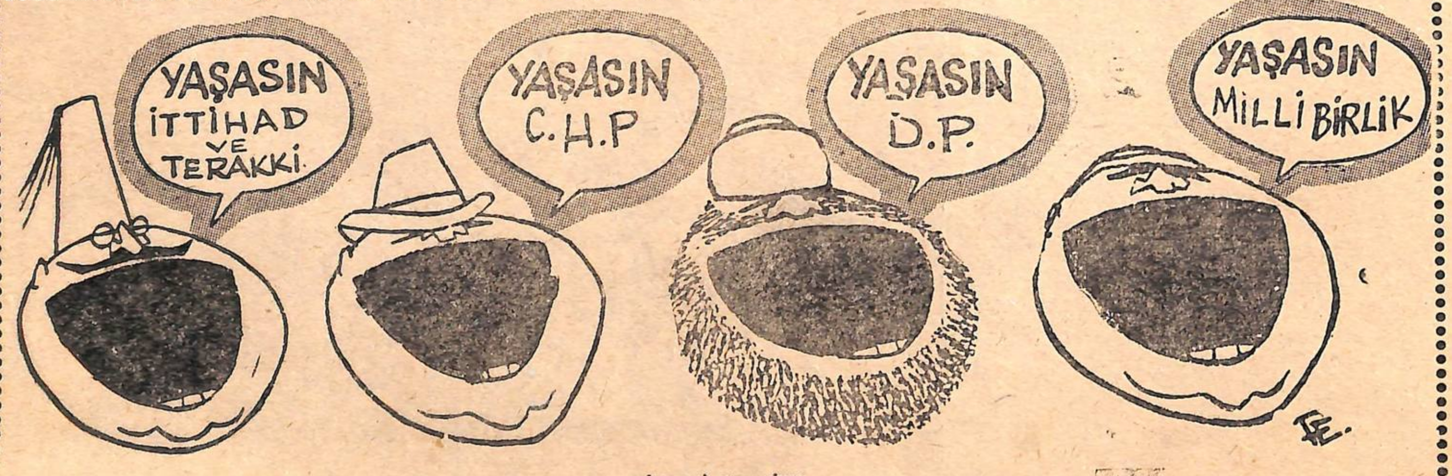

FİKR-İ SABİT!

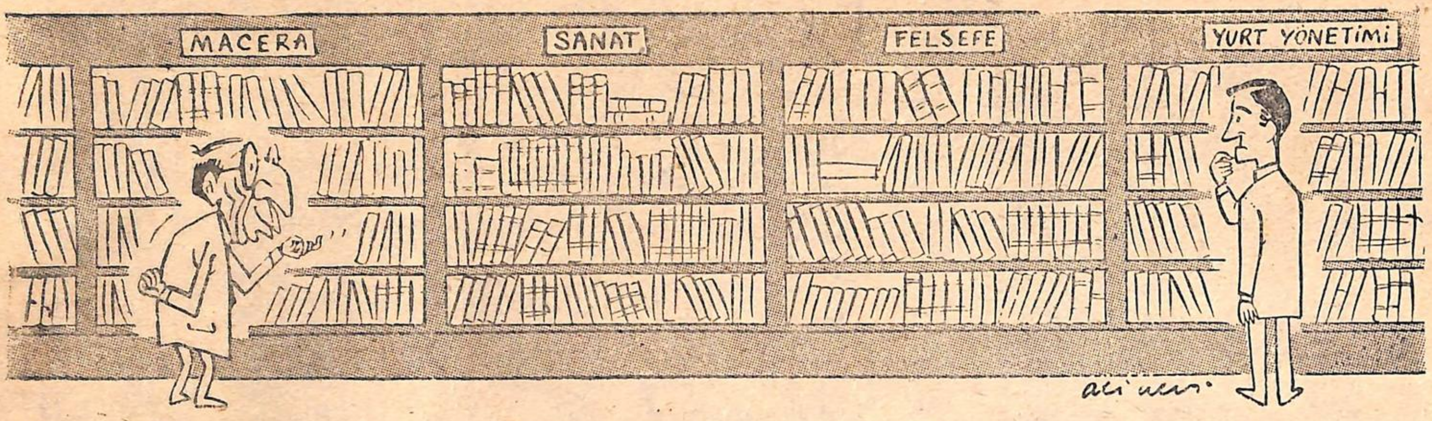

YAZISIZ

ğından, durmadan çoğalıyorlardı. Bu köylü milleti her nedense hesapsız kitapsız oluyorlar. Onların sayıları arttıkça, her birinin başına düşen yıllık ortalama gelirin, 300 liradan aşağı düşmesi lâzımdı. Ama biz, prensiplerimize son derecede sadık olduğumuzdan son derecede gayret edecek, bu 300 lirayı beş para bile aşağı düşürmüyorduk. Kolayca tahmin edersiniz ki, bu iş bizim için çok zor oluyordu.

120 bin liraya arsayı aldıktan sonra 300 bin liraya arsama talip çıktı. Sattım. Keşke satmasaymışım. Çünkü benden 300 bin liraya arsayı alan, bir hafta sonra, 350 bin liraya başka birine, o başka biri de, dört gün sonra 400 bin liraya, daha başka birine satmıştır. Görüyorsunuz ki ben, çok zaman zarar bile etmişimdir. Göz göre göre 100 bin liram gitmiştir. Ama ne çıkar, vatan sağ olsun... Kâğıt paralar fâni, altın paralar daim dir.

Sattığım arsanın parası ile, yeni 300 bin liraya başka bir arsa aldım.

Bu sırada, biz prensip adamları olduğumuzdan bir kere tesbit ettiğimiz köylünün yıllık ortalama gelirini 300 liradan aşağı indirmiyor, böylece verdiğimiz sözü, her ne pahasına olursa olsun tutuyorduk.

Aradan 6 ay geçince, 300 bin liraya aldığım arsaya, birisi 450 bin lira verdi. Sizi şerefimle temin ederim ki, ben bu arsanın fiyatının artması için en küçük bir çalışma ve gayret göstermemişimdir. Arsanın yerini bile bilmiyordum. Hâlâ da bilmem. Arsanın fiyatı, memleketimizdeki nurlu kalkınma temposunun hızına uyarak yüzde yüz elli artmıştı. Bu artışı elbette kâfi bulmuyorduk. Memleket daha çoook yükselecekti.

Sattığım arsanın parası olan 450 bin liraya başka bir arsa aldım. Üç ay sonra bu arsayı 700 bin liraya sattım. Parasiyle bir arazi satın aldım. Bu araziyi 1 milyon 300 bin liraya satıp başka bir arsa aldım. Bir ay sonra bunu 2 milyona satıp, başka bir arazi aldım. Ama hiç bir zaman prensibimize ihanet etmedim. Hiç hesap bilmeyen köylüleri - miz durmadan çocuk yapıp artıyorlardı. Ama biz onların yıllık ortalama gelirlerini hiç bir zaman 300 liradan aşağı düşürmüyorduk. Çocuk yapacaklar diye, onların keyfine uyup prensibimizi bozamazdık. Tasavvur ediniz, köylü arttıkça, onların yıllık gelirini 300 lirada sabit tutmak ne kadar zordur.

2 milyona aldığım arsa, benim haberim bile olmadan, umumî vekilim tarafından, alındıktan on beş gün sonra üç buçuk milyona satılmıştır. Bunun suiistimal, usulsüzlük neresinde... Çalışıp uğraşmadım ki, benim bunda bir mesuliyetim olsun. Sizi namus ve vicdanımla temin ederim ki, kılımı bile kıpırdatmış değilim.

Görüyorsunuz ki, benim servetimin kaynağı, tamami ile kanunlarımıza uygundur. Ben hiç bir zaman kanundan ve doğru yoldan ayrılmış değilim. Ve esasen karakterim de kanundan ayrılmama müsait değildir. Biz, kanunların himayesinde - yiz. Son sözüm şudur: Yaşasın kanun!...

Aziz NESİN

★

MEMNUN OLMUŞ

Garsona yemek siparişini yaptıktan sonra bir hayli bekliyen lokanta müşterisi, bir aralık onun karşısında görünce:

— Ooo, dedi. Memnun oldum, garsonlar grevi nihayet sona erdi ha?..

YORGUNMUŞ

İki gangster, banka soygunundan sonra sığındıkları yerde oturuyorlardı. Birisi:

— Hadi bakalım, dedi. Şu vurgunumuzu bir gözden geçirelim de, kazancımız nedir anlıyalım.

Öteki tembel tembel esniyerek cevap verdi:

— Yorgunluktan ölüyorum, işin mi yok yahu? Sabahı bekle hele, gazetelerden vurduğumuz miktarı öğreniriz.

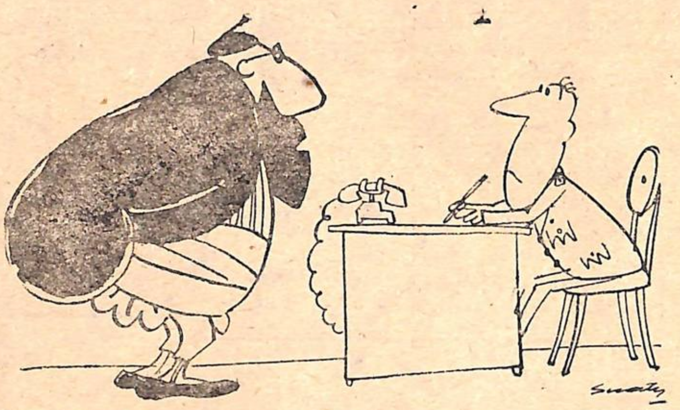

— Devrim hareketini köylülere tanıtmak için beni de görevlendirmenizi rica ederim!

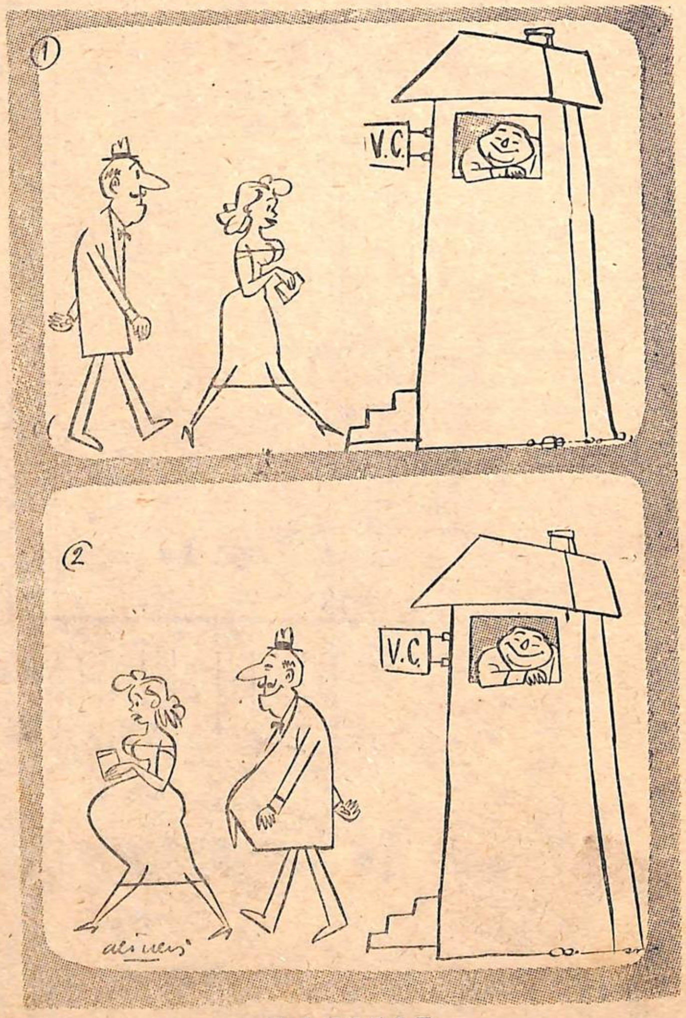

YAZISIZ

KİM KİMDİR?..

Gazeteci Emel Balcıoğlu'nun eşi, Kim Dergisi sahiplerinden gazeteci Şahap Balcıoğlu'nun kardeşi, Tef Dergisi Neşriyat Müdürü Karikatürist Ferruh Doğan'ın bacanağı ve Karikatürist O. Ali'nin çok yakını olan

Semih BALCIOĞLU

1928 yılında İstanbul'da doğmuş, İstanbul'da büyümüş, tahsilini İstanbul'da Güzel San'atlar Akademesi (Afiş) bölümünde tamamlamıştır.

1943 yılında mesleğe girmiş, (Vatan), (Akşam), (Dünya), (Hürriyet) gazetelerinde çalışmış, (Taş) mizah dergisini çıkarmış, (Taş - Karikatür) mizah dergisinde İlhan Selçuk'la ortakken, vatani görevini yapmak üzere Babıâliden ayrılmıştır.

Kendisi, (Gazeteciler Cemiyeti) ve (Gazeteciler Sendikası) nın karikatür yarışmalarında devamlı olarak derece alan bir kaleme sahiptir.

— ÖLÜMDEN HİÇ KORKMUYORUM, NASIL OLSA TOPRAK ALTINDA YAŞIYORUZ...

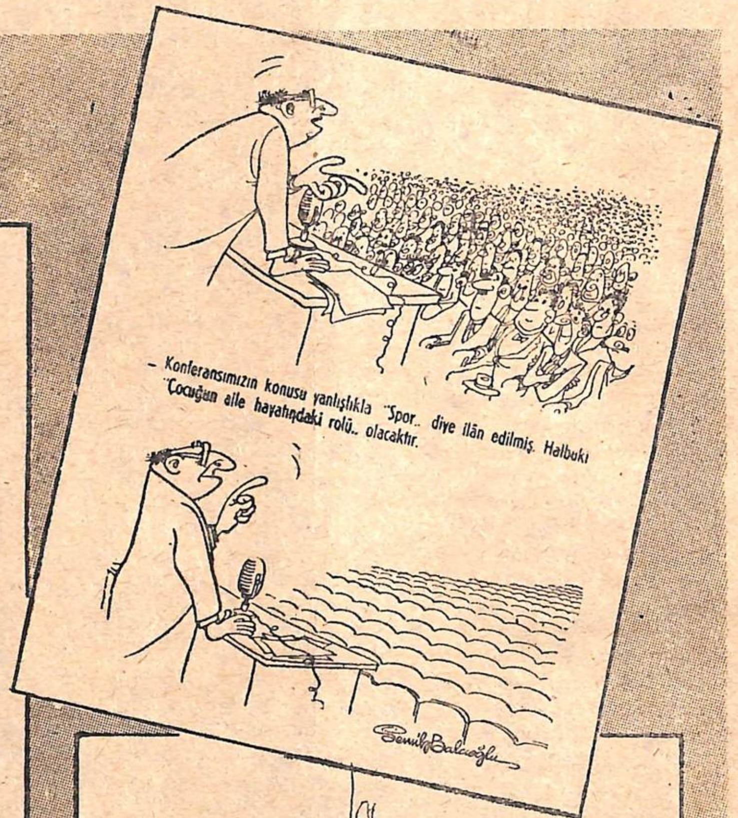

— Konferansımızın konusu yanlışlıkla "Spor.." diye ilân edilmiş. Halbuki "Çocuğun aile hayatındaki rolü.. olacaktır.

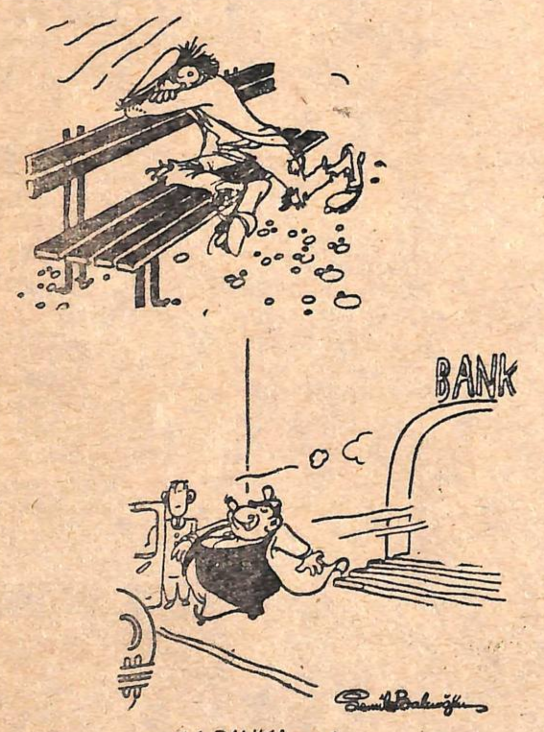

İKİ BANK'er !

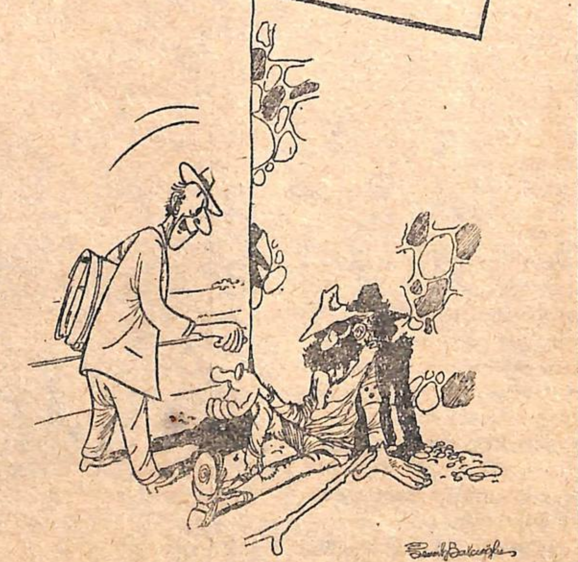

GAZETECİ — HALİNE ŞÜKRET, BİZ GÖRÜYORUZ DA NE OLUYOR SANKİ ...

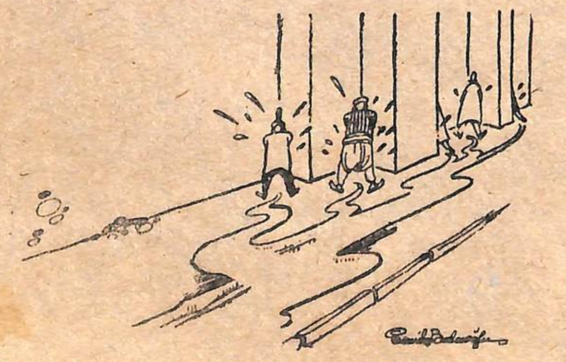

KARASULARIMIZ !

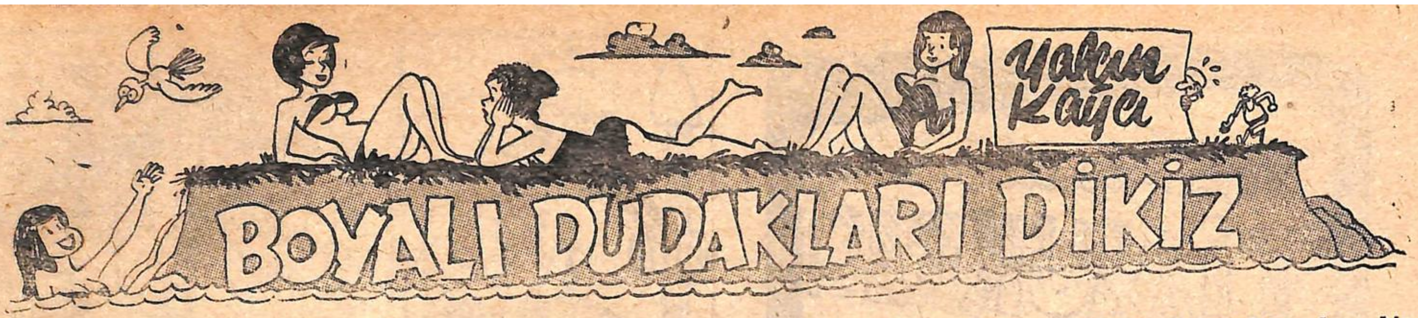

BOYALI DUDAKLARI DİKİZ

Kızgın kayaya yapışmış, hayal enginlerinde tek kürekle dönüp duruyordu. Aşağıda «manyağın» dört «karı» vardı. İkisinin mayosu kırmızı, birinin yeşil, diğerinin sarıydı. Pek neşeli, pek cilveli şeylerdi. Çığlık çığlığa yüzüyorlar, birbirlerini batırıyorlar, arada bir duruverip büyük suyun köpüklü çümbüşüne küçük suları ile katılıyorlardı.

Kırmızı, yeşil ve sarı kesekâğıtlarının ıslanıp da açılan yerlerinden dişiliklerinin olgun meyvaları taşmaktaydı.

O gün pazardı. Bütün köylü, kadını, erkeğiyle yollara düşmüştü. O gün boyalı dudakların geldiği gündü. Onların «rezilliklerini» seyrediyorlardı. Allahın niçin mahsul vermediğini anlıyacaklardı.

Bu kadınlar, bir adamla gelmişler, tenha diye denize Musa Kayasından girmişlerdi. Adam, bir aralık gözden kaybolmuştu. Belki gazinoda kafayı çekiyordu, belki de ileride bir arkadaşı na takılmış kalmıştı.

Rıfkının keyfine diyecek yoktu. En kral dikizi o araklamıştı. Gece, kahvenin, delikanlılara ait kısmında, atacak da atacaktı:

— Ondan sonra karı bir çıkardı manyoyu... Behhh, anasını sattımının!... Yanmadık tarafı da kalmamış. Tosbağa kabuğu gibi...

Yollar adam almıyordu. Güneş Baba, kendisinden kaçıp kara örtülere bürünen ak gerdanlı köylü kadınlarına karşı pek insafsızdı. Onları, tabiat dışı yaşıyan bu tabiat insanlarını terletmekten adetâ zevk duyuyordu. — Emine gı şuna bak, şuna! Sütlükleri İbramın heybesi gibi!

— Aman Yarabbi! Karının kapalı bir yerini gösterebilene hökûmat piyanko verecek! Gıı, utanmak temelli kalkmış.

Gözler, mayolu bir erkeğe takılıyor. Önce dikkat kesiliş sonra birdenbire toparlanma:

— Aman Yarabbi!

— Hava bir yağsa da, şunlar mandam ıslansa! Ama kuru yerleri mi var ki?!

— Taş yağacak, taş! Şu hâle bak: Müslüman kızının gavurdan bir farkı kaldı mı? Baş, göz meydanda!

— Kaldı ya, yenge! Onlar, hiç olmadı, kiliseye gidiyorlar. Hüseyin söyledi: Onlar her pazar kilisede tapınırlarmış. Sen hiç bizimkileri camide gördün mü?.. Pazar günü onlar tapınır, bunlar yapınır!

Rıfkı, ardında bir ayak sesi duydu, döndü. Tanımadığı birindi. Fakat gözü az ısırır gibiydi. Adam:

— Nasıl, kıyak mı, kıyak mı? dedi.

Rıfkı rahatladı. Yerini gelene terkederek:

— Kıyak da söz mü? dedi. Bak bir!

— Gözüm de pek seçmez de... Demek kıyak, ha?

— Kes kes, al! Kan kırmızı bunlar! Beğenmezsen, paran geri!

Gözlük taktı. Rıfkı:

— Aman gözükme! dedi. Sonra dalgamız bozulur. Daha soyunacaklar.

— Nasıl soyunacaklar? dedi adam.

— Birazdan güneş banyosu yaparlar.. Ulan, şu yeşilli öldürü yor beni! Balık gibi namussuz! Şöyle, tutayım desen, elinden vıjjk diye kayacak.

— Kaymaz kaymaz. Tutkal gibi yapışır. Kadın milleti yapışkandır.

— Ya şu sarılı?!

— Sarılı mı? Ha, şey... sarılı! Esaslı bacak var. Sonra şuraları?

— Mahvediyor beni!

Adam, Rıfkıya korkuyla baktı:

— Yahu, biz burada durmuş seyrediyoruz ama, ya enselenirsek?..

— Kim enseliyecek? Burası benim köyüm. Yakalıyacak olan, korucu değil mi? O da karşı komşum. Komşum olmasa bile, bu yollardan geçmiş bir keret. Hâlden anlar. Anlamadı mı, ihtiyarlar anlatırlar.. «Lan it, derler «Sen az mı dikizledin?»

— Birader, bu kadınlar yalnız mı gelmiş?

— Ah yeşilli, ah!... Bana mı dedin? Hayır, yanlarında bir erkek vardı... Yavrum, yapma, öldürüyorsun! Bak nasıl nağme yapıyor!

Kadınlar zıplayınca, Rıfkı da zıplıyordu:

— Aman, yavrum! Oh!

— Sarılı nasıl, sarılı? dedi adam.

— Bomba! Zaten aralarında madara karı yok. Yalnız şu kırmızılı biraz sevce. Onun da yüzüne bir mendil...

— Yanlarında erkek vardı dedin. Nerede o şimdi?

— Bilmem! Çekildi gitti.. Bak, kırmızılı yüzünü eliyle örttü. Sanki dediğimi duydu. Kızdın mı canım? Oooo, dayanamam! Sen he de ben mendilsiz filân razıyım!

— Ya o adam, yakalarsa? Belki arkadan dolaşır gelir.

— Yok yahu! Keyfine bak!

— Ya adam bensem?

Rıfkı, dişlerinden gelen bir tıkırtıyla stop etti. Şimdi hatırlamıştı: Bu adam, kadınların yanındaki adamdı. Suratını yukarıdan tam görememişti de, ondan tanıyamamıştı. Zaten kadınlar varken, adama kim dikkat ederdi?

— Sarılı nasıl? dedi adam. Biliyor musun, o benim karım!

Rıfkı kıpkırmızı kesildi. Adam, bayırdan kadınların yanına indi.

— Nerede kaldın? dediler.

Adam, başını kayaya çevirince Rıfkının oradan uzaklaşmakta olduğunu gördü.

— Bir röntgenciyle konuşuyordum. Onunla birlikte sizleri dikizledik. Seninki acıldı da açıldı. İki de bir «Şu sarılı nasıl?» dedim durdum. En sonra «O benim karım!» dedim. Bir görseydiniz, utancından kıpkırmızı kesildi. Bundan sonra kimseyi dikizlemez. İyi bir ders oldu.

Sarı mayolu kadın, darılmış görünmiye çalışarak:

— Niçin öyle yaptın? dedi.

Diğerleri:

— İlâhi Haldun Ağbi, sen çok yaşa e mi?! deyip kahkahayı bastılar.

★

Rıfkı, çeşmeden su içerken:

— Boynuzlu pezevenk!... diye söylendi. Karısını gösterdi habire. Beğendirip ağzımı sulandıracak. Orasını boşlamalı. Belki gelecek sefer elcağziyle getirip teslim eder.

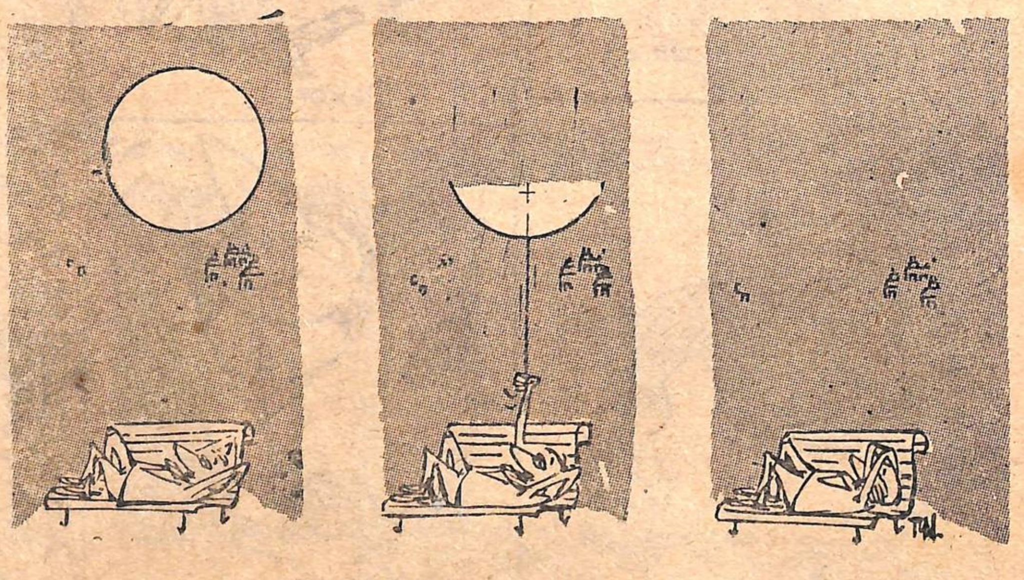

ALİ ULVİ ★ BEDRİ KORAMAN ★ FERRUH DOĞAN

ACIKLI - GÜLÜNÇLÜ - İĞRENÇ
TİMUKRASİ
FİLMİ
D.P. V.C. Corparation Sunar
Jenerik
"BAŞLANGIÇ"
ANTİ DEMOKRATİK KANUNLAR
Senaryo
KÖTÜ İŞ ADAMI
Prodüktör
(SERMAYECİ)
YOBAZ
V.C.L.
TÜCCAR
DİĞER BİR KISIM BASIN
Oynayanlar
Figüranlar
Nuri Essait
Abdülillah
Faysal
Misafir sanatkârlar
Çala
HORMON
(Yardımcı Malzeme)
Aksesuar
Dekor
SAÇ BOYASI
BEĞUS ÇEHRE
Makyaj
Koş
ÖRTÜLÜ ÖDENEK
HAFİYESİ
DELİSİ
OLUR MU
BÖYLE OLUR MU?
FON MÜZİĞİ
UZAK

ALİ ULVİ ★ BEDRİ KORAMAN ★ FERRUH DOĞAN

KORALTAN'IN DİLEKÇESİ

(Arkadaşımız HALİT KIVANÇ, Koca Düşük Refik Koraltan'ın Ankara'daki arsasının istimlâk bedelini istemesine dair dilekçenin tam metnini ele geçirmiş bulunuyor. Bu tarihi belgeyi açıklamakla zevk duyuyoruz.)

Sayın Ankara Belediyesi
Yüksek Riyaseti Âlisine

Ben, pek sayın ve muhterem partimizin kurucularının üçte biri aziz ve büyük Refik Koraltanım. Son günlerde değerli Başvekil kardeşim Ednanın pek beliğ ve veciz arzettiği gibi, vatan sathında bazı bozguncular türemiş bulunuyor. Hâl böyle iken, benim yani Büyük Millet Meclisinin en büyük Reisi Refik Koraltan beyin Ankara'da bir milyon 400 bin 348 metre kare murabbaı ufacık bir mütevazı arsa satın almıştım. Burada imar yapılacağını, Meclis Riyaseti köşküme vâki bir telefonla daha banyoda hizmetçime sırtı m. keseletirken, haber almış bulunuyordum. Bunun üzerine hemen o civarda bir arsa almayı her vatandaş gibi ben de istedim. Benim alacağım arsa, büyüklüğüme lâyık yerde olmalıydı Ziya Gökalp gibi bir dâhi ile Mithat Paşa gibi bir devlet adamının isimlerini taşıyan caddelerin kavşağını, milletimizin hizmetindeki yılmak bilmez mesaime karşılık günlük yevmiye harcırahımdan arttırarak, çocuklarımın, yerli - yabancı çoluklarımın nafakasından, rızkından keserek para biriktirmiştim. İşte bu parayla bu minicik arsacığı aldım. Bugüne kadar orada imâr yapılmadığını üzülerek öğrenmiş bulunuyorum. Meğer her sahada yalandolandan başka sermayesi olmayan düşük iktidar burada imâr yapacağı vaadiyle benim gibi mâsum vatandaşları kandırmış. Çünkü bugüne kadar istimlâk bedelleri tarafımıza tevdi edilmemiş bulunuyor. Halbuki ben bu arsa için ne masrafa girmiştim. Bizim mürebbiyenin teyzesinin üç oğlu Alaman mühendisini de temel atma çukuru hesapları için Alamanya memleketinin Berlinistan beldesinden getirdim. Bu üç herifi aylarca besledim. İmâra uygun düşsün diye, sırf memleketin, estetik ameliyat güzelliğini düşünerek taaa Japonyalardan kokulu alaturka helâ taşı getirmiştim.

Hâl böyle iken, yüksek makamı âlinize müracaatım da cevapsız kalmıştı. Bunun da gene düşük iktidar başlarının bir başka hırsızlığı olduğunu öğrenmiş bulunuyorum. 27 Mayısta milletçe kavuştuğumuz Inkılâp ve Hürriyet bayramının saadeti içinde, elân parama kavuşamamış bulunmaktayım. Ben ki 27 Mayıs hürriyet mücadelesini mümkün kılanların başında gelmekteyim. Sevgili ordumuzun müdahalesini temin ve mümkün kılan benim soyca asker olduğumu hatırlatmağa lüzum görmüyorum. Sevgili biricik dört evlâdımdan biri olan oğlum vatanî vazifesini yapmak için her gün askerlik şubelerine başvurmuş ve sırf şube şube dolaşması yüzünden kendisini hiç bir yerde bulmak mümkün olamamıştı. Bir asker babası olmanın gururu içinde sizden dilekçemin müstaceliyetle gündeme alınmasını reyinize arzediyorum. Kabul edilmiştir. Şey, pardon affedersiniz, dilekçemin gereğinin yapılmasını bildirirken, arsamın 140 bin metre karesinin hemen paraya çevrilerek el altından Millî Birlik Komitesine çaktırmadan satmama müsaade etmenizi, çünkü üç ay önce Celâl'le yaptığımız hesaplara göre orada şimdi arsaların milimetre karesinin on bin dolar şey yani lira olması icabediyordu. Günâh değil mi benim gibi zavallı bir dar gelirli vatandaşın nafakasını kesmek doğru mu?

Zaten bu düşükler devrinde hırsızlık almış yürümüştü Ağzımdaki 27 Mayıs sigarasından bir nefes çekerek size şu dilekçeyi yazdığım sırada, sizin de benim istikbalimi düşünmenizi ve hakkındaki kararı bir an önce almanızı milletin ve memleketin selâmeti namına rica ve istirham ediyorum.

Bizi istimlâk ederek memlekete hizmet eden iktidarınızın, bu istimlâkten doğan bedeli vereceğinden asla şüphem yoktur. Koca bedenimin işgal eylemiş olduğu 1400 metre kare yerin bedelini İsviçre Frankı hesabıyla tarafıma itâ eylemeniz kanun ve nizamat icabındandır.

Ankaradaki arsamın istimlâk bedeli ile beraber bu arsada yaptırmayı düşündüğüm asansör için Fransaya yatırdığım paranın ve temel atma için üç ay Alamanyadan getirttiğim mühendislerin iaşe, ibade, ikamet ve irsalât masraflarının yekûnu ile bugüne kadar beklememden doğan zarar ziyanımın bilâhare düşüklerden geri alınarak tarafıma iadesini mümkün kılmanızı arz ve istida eyler, mezkûr para 10 Ağustosa kadar Adadaki sayfiye adresime gönderilmediği takdirde, mesuller hakkında hem partimiz haysiyet divanına, hem de Meclis Tahkikat Encümenine başvuracağımı hatırlatır, aksi halde yeğenim Kemal Aygün delâletiyle hakkınızda hayırlı olmayacağını bildirir, düşük iktidarın mağdur ettiği bu nâçiz vatandaşınıza yardım edeceğinizden emin olarak hürmetlerimi takdim ederim, efendim.

Bu dilekçeyi yazan
Altına imza basan
Şimdi Yassı'da yatan
Koraltan'dır Koraltan

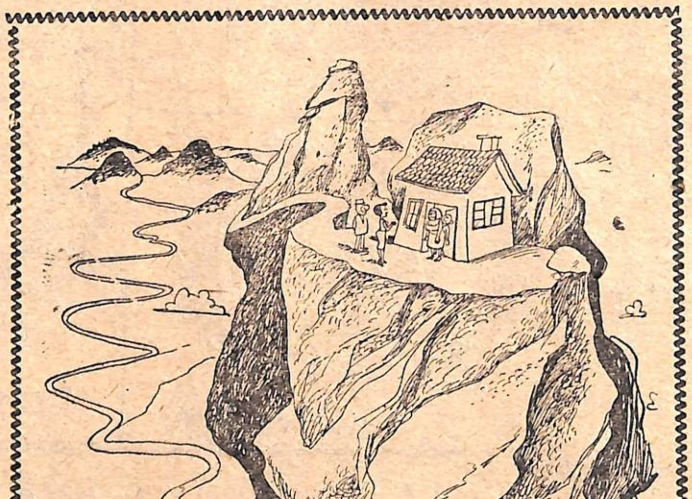

— Şöyle geçerken kapıdan bir uğrayalım, dedik...

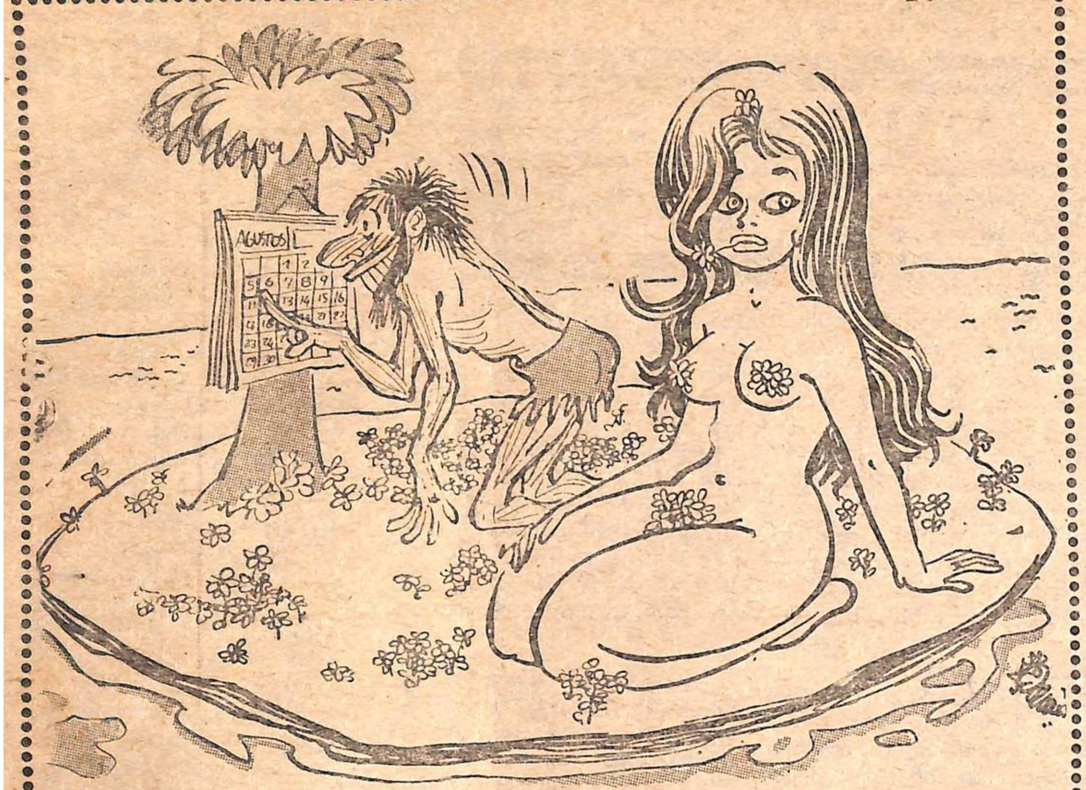

YAŞASIN, BUGÜN TATİL!..

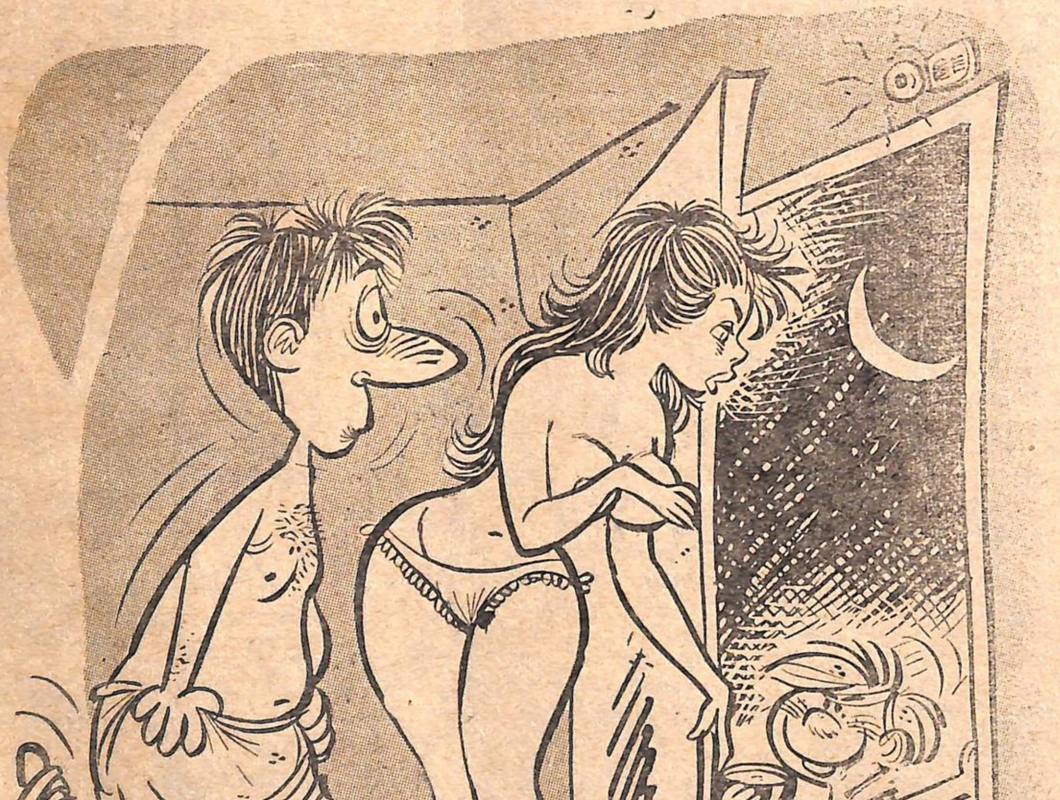

— Affedersiniz komşanım annem, varsa biraz şeker istedi...

seçme saçmalar

★ Endülüs hükümdarlarının hazineleri içindesin Tarık.

Bir avuç alsana

★ Mal sahibi, mülk sahibi, hani bunun ilk sahibi?

Sizlere ömür

★ Hıfzısıhha Enstitüsünün Hıfzı'nın sıhhatı ile hiç bir ilgisi yoktur.

Hıfzı'nın babası

★ Ya sen gel, ya beni yanına aldır.

Suzan

★ Yaş 35 yolun yarısı eder.

Nüfus Memuru

★ Bir kapı ya açık durmalı, ya kapalı.

Kapıcı

★ Dinle neyden kim şikâyet etmede?

Neyzen

★ Atı alan Üsküdar'ı geçti, biz daha Kuzguncuk'dayız.

Eşek

★ Ağlarsa anam ağlar, kaynanam yalan ağlar.

Gelin

★ Sululuğa tahammülüm yoktur.

Kuruyemişçi Rıza

★ Yazısız.

Karikatürist Sinan

★ Nedir bu cevr-ü cefa!

Peyami Safa

★ Bana bir baş ayıkla

Onbaşı

★ Yaktın beni!

Sigara

bunu? DUYDUNUZ MU

HIRSIZIN TAVSİYESİ

Laminol'de bekâr bir adamın yatak odasına giren bir hırsız, ortalığı toparlayıp yükünü aldıktan sonra, horul horul uyuyan adamı bir müddet seyredip cebinden çıkardığı bir kâğıda bir kaç satır yazıp adamın baş ucuna bırakmış, sonra sırra kadem basmıştır. Hırsızın bıraktığı kâğıtta şunlar yazıyordu.

«Horlamak huyunuzu hiç beğenmedim. Yarın evlendiğiniz zaman karınız çok rahatsız olur. Onun için şu tertibi yapıp her akşam yatarken içiniz.

00,2 Gr. Mağnezıyum slikat
00,8 Gram Nane ruhu
100 Gram fındık üzüm..

Ayrıca okuduğunuz romanın sonunu söyliyeyim, katil, roman daki kızın ağabeyisi Tonidir.

Hırsızınız L. M.

«Gangster Tren» den

örümceklerle savaş

MARK TWAIN

Uzun seyahatimizin sonuna yaklaşıyorduk. On ikinci günün sabahı idi. Öğle vakti, Nevada bölgesinin başşehri olan (Carson City) e ulaştık. Seyahatimizin sona erdiği için üzgündük doğrusu. Zevkli yolculuğumuz boyunca her gün yeni bir şey görmüş, yeni bir şey öğrenmiştik.

Araba ile yolculuk hayatına alışmış, tam bunun tadına varmışken, sıkıntılı bir hareketsizliğe, ağır, donuk bir taşra şehri hayatına köle olacaktık.

Yeni memleketimizden görebildiğimiz kadarı, yücesi karlı dağların zincirlediği çorak bir düzlük idi. Çevrede tek ağaç yoktu. Bitki adına göze ilişen şey, alabildiğine yayılmış adaçayı kümbetleriydi.

Burada tabiat boz üniforma giymişti. Düzlükten kalkan en ufak toz, yanan bir evden yükselen duman gibi bizleri kuşatmıştı. Bu halimizle, tepeden tırnağa una bulanmış değirmencilerden farksızdık. Araba, katırlar, posta çantaları, sürücü, biz ve adaçayı çalılıkları, aynı sıkıntılı manzaranın tek renkli parçaları olup çıkmıştık.

Yer yer, güneş altında ışıldıyan çiğ beyaz hayvan kemiklerini geçiyorduk. Bu kemiklerden bazılarının üzerine kasvetli kuzgunlar tünemişti...

Carson City, yavaş yavaş daha belirtileşti. Büyük bir düzlüğün hâkim noktasındaydı.

Oraya ulaşınca biz indik, araba da yoluna devam etti. Şehrin bütün yapıları ahşap olduğu için, «tahtadan bir şehir» denile bilirdi. Nüfusu 2000 kişi idi. Ana cadde dört veya beş bloktan ibaretti.

Mağaza ve yapıların önü sıra uzanan ahşap kaldırımın bölmeleri gevşemiş ve atılan adımlarla gıcırdıyarak oynuyordu. Şehrin ortasında, mağazaların zıt yönünde meydan vardı.

Burası, «Kayalık dağlar» ötesinde bulunan bütün şehirlerde olduğu gibi çevresi çitsiz, geniş, bayrak direğinin yükseldiği bir açıklıktı.

Toplantılar, at alım - satımı ve cinayetler için kullanılırdı. Düşmanını vurmak istiyen bir kabadayı onu aramak zahmetine girmez, mezara göndermek için buradan geçmesini beklerdi...

Bizi, şehirlilerden bir kaç kişiye takdim ettiler. Otelden valinin ofisine giderken tanıştıklarımızın arasında, Mr. Harris adında birisi vardı. Bizlerle tanışınca bir şeyler söylemeye başladı ama, ansızın sözünü değiştirip:

— Bir dakika izninizi diliyeceğim, dedi. Şurada birisi var, (Kaliforniya) postasının soyulmasında yardım ettiğime dair yeminle şahitlik yapmıştı. Kendisi ile hiç ilgim olmadığı halde böyle bir münasebetsizlik yapmasını bağışlıyamam...

Sonra, o yabancıya doğru ilerledi ve kocaman bir altıpatlar tabanca çekip, yabancıya sitemde bulundu. Adam da tabancasına davranmış, Mr. Harris'e cevap yetiştiriyordu.

Tabancalar boşalınca, adam işine (bir kamçıyı tamire) devam etti. Mr. Harris ise, ciğerinde bir, kalçalarında da bir kaç kurşun olduğu halde, nazik bir selâmla bizlere «Allahaısmarladık» dedi ve öldü...

Carson City) de ilk gün saat ikiye kadar gördüğümüz tek kayda değer olay bu oldu Ayni gün gördüğüm diğer şeyler; uçuşan şapkalar, piliçler, renkli battaniyeler, tenekeden işaret tabelâları, adaçayı çalılıkları, kediler çocuk yüzlü ihtiyarlar ve ihtiyar yüzlü çocuklardı. Belki daha başka şeyler de görecektim ama, tozdan korumak için sık sık gözlerimi kapamak zorunda kalıyordum.

Günlük (Nevada hortumu), günün daima ayni saatinde çıkan bir gazete gibi, tam saat ikide faaliyete geçti.

Bu hortumu görünce, burada neden bu kadar çok saçsız adam olduğunu anlamıştım. Hortum, bazı evlerle beraber, insanların şapkalarını da uçuruyordu. Sığınacak evleri kalmayan kimseler, göklere yükselen evlerinin ardından baka baka şapkalarını kovalarlarken, bir yandan da saçlarını yoluyorlardı. Dolayısı ile, (Carson City) de yepyeni bir ticaret doğmuştu. Hemen her adımda, «yeniden saç çıkaracak ilâç» satan seyyar satıcılara rastlanıyordu. Fakat «yeniden ev çıkaracak ilâç» satan kimseyi göremedim... Nevada bölgesi valisi'nin konağı, tek katlı ve iki odalı bir yapıydı.

Benimle beraber gelmiş olan yeni sekreter ve ben, Bridget O'Flannigon adında Fransız asıllı bir hanımefendinin çiftliğinde kalacaktık. Bu hanımefendi, valiyi Newyork'da polis şefliği yaptığı zamandanberi tanıyormuş.

Odamız, çiftlik binasının alt katındaydı. İki karyola, küçük bir masa, iki sandalye ve resimli bir lügât olduğu halde, odaya girecek bir ziyaretçiye gene de yer kalıyordu.

İkinci katda, Mars. O'Flannigan'ın 14 adet pansiyoneri daha vardı. Hepsi de İrlanda asıllı oldukları için, bu 14 kişi «İrlanda birliği» diye şöhret yapmıştı.

Mrs. O'Flannigan, adam başına haftada 10 dolar alıyordu. Pansiyonerler bu ücretten memnundular, seve seve ödüyorlardı ama, ev sahibesi hoşnutsuzdu. Eline geçen parayı, (Carson City) de bir pansiyonun çevrilip idaresi için yetersiz bulunuyordu.

Bu yüzden valiye müracaat etti. Pansiyonuna daha fazla para verecek müşteri sağlamasını istedi. Vali, müşteri bulamayınca, pansiyonerlere kârlı bir iş bulmayı düşündü ve onları çağırtarak:

— Baylar, dedi. Sizlere bol para getirecek bir plânım var. Elinize bol para geçince, çevrenizdekiler de bundan faydalanacaklar. Bu iş sayesinde hem değişik manzaralar göreceksiniz, hem de müşahade ve tetkik gücünüz artacak. (Carson City)' den, batıda belirli bir noktaya ulaşacak demiryolunun etüdlerini yapacaksınız.

— Nee?... (Sierra Nevada) dağlarını aşacak bir demiryolu mu?...

— Madem ki batıya olmak diyorsunuz, o halde doğuya doğru uzanan bir hat için tetkikler yaparsınız...

Vali, İrlandalılara, şimdiye kadar adını bile duymadıkları işler verdi. Sonra da, onları çölün sonsuzluğuna doğru yolcu etti.

İrlandalılar, ağır zincirleri, kazma - kürek ve diğer malzemeyi yüklenip, yakıcı kumlar, çakallar, Adaçayı çalılıkları, zehirli örümcekler diyarında sürüklenircesine ilerliyorlardı.

Neyi, nasıl inceliyeceklerini bilmiyorlardı ama, dikkatle, yavaşça ve iyi niyetle «inceleme» işinden de geri kalmıyorlardı. Taş, böcek, bulut, hayvan kemiği, uçan kuş, hedefsiz bir avare, neye rastlarlarsa, gözlerine ne ilişirse, durup hayran hay-

TAŞ DEVRİ :

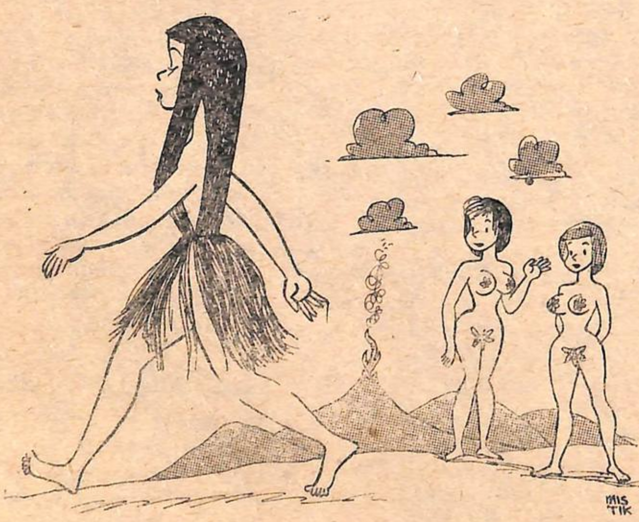

— *Bu seferki elbisesini kimsenin taklit edemiyeceğini söylüyor...*

BİR DELİNİN RESİM DEFTERİ

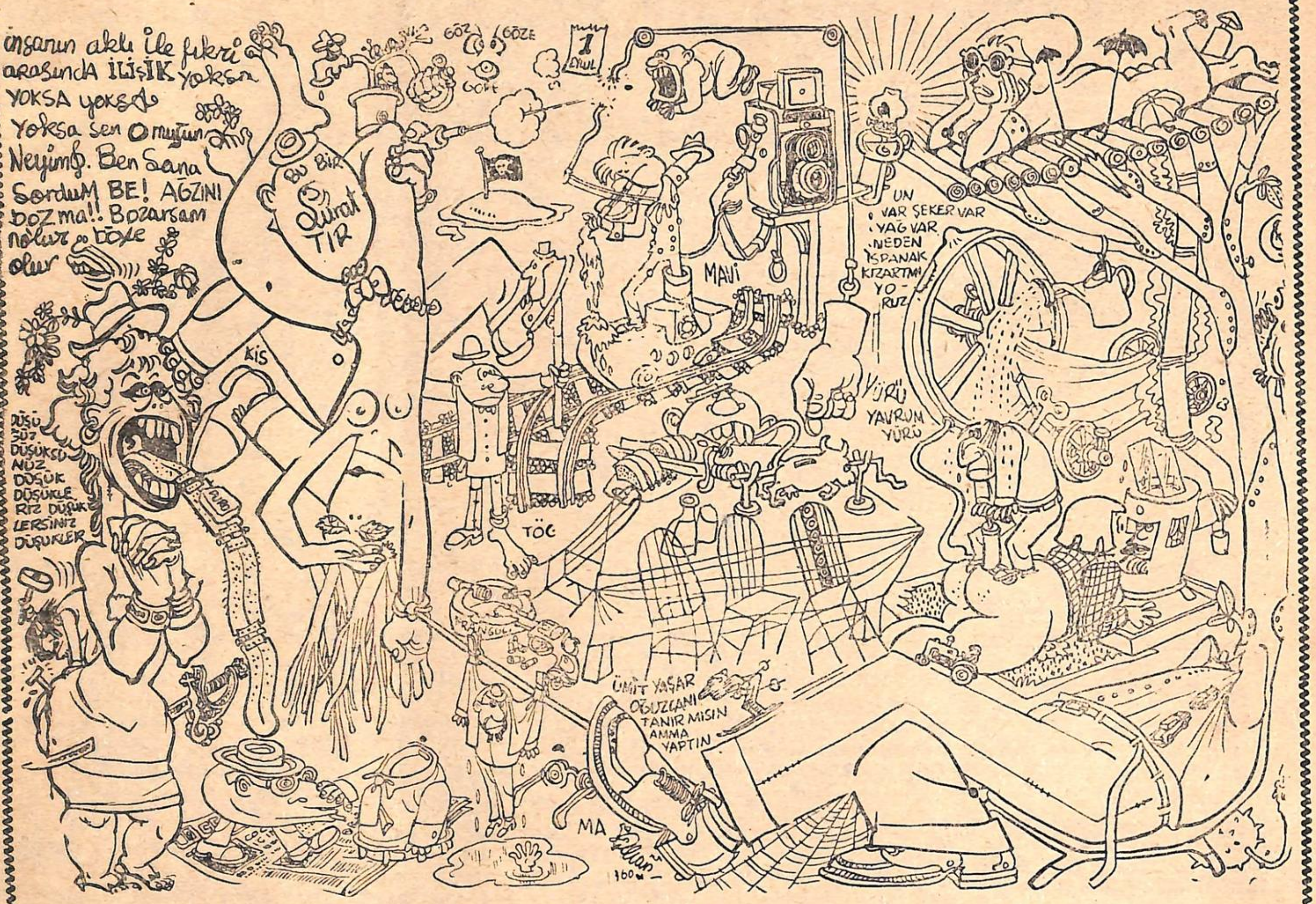

Altan ERBULAK

ran bakıyorlar:

— Eh, diyorlardı. Bugünkü işimizi de yaptık.

Sonra, yorgun, aç - susuz, toza toprağa bulanmış, pansiyona dönüyorlardı. «Tarantula» denilen zehirli, tüylü kocaman örümceklerden zengin bir koleksiyon yapmışlardı. Bunları, üstlerini sıkıca kapattıkları bardaklarda saklamaktaydılar.

İlk haftanın sonunda, açık arazide kamp kurdular. Doğuya doğru bir hayli ilerlemişlerdi. «Belirli nokta» ya ulaşıp ulaşmadıklarını öğrenmek için soruşturma yaptılar. Fakat hiç kimse onlara kesin bir şey söylemiyordu. Bunun üzerine, Valiye telgraf çektiler ve «ne kadar doğuya gideceğiz?» diye sordular.

Valinin cevabı şu oldu: «Atlas okyanusuna kadar gidin. Oraya ulaşınca da, yolunuza devam için bir çare arayın...»

Bu telgraf, bizim tetkikçilerin geri dönmelerine sebebiyet verdi. Hazırladıkları bir raporu Valiye sundular. Vali, onlardan işe devam etmelerini istedi. Böylelikle, bir demiryolunun döşenmesinde olmasa dahi, şimdilik hiç kimsenin bilemiyeceği bir işte faydalı olacaklardı.

Tetkikçiler, beraberlerinde bir sürü «Trantula» daha getirmişlerdi. Onların mahfazalarını, odalarının duvarlarına çaktıkları raflarda saklıyorlardı...

Bir gün, (Nevada hortumu) bir hayli rötar yapmış, gecenin geç saatinde faaliyete geçmişti. Gece yarısına doğru pansiyonun çatısı şiddetle sarsıldı. Herkes ayağa fırlamıştı. Karanlıkta o yana, bu yana koşusmalar oluyordu.

Bir ara, İrlanda «tetkikçiler» birliğinden birisi:

— Hey, diye bağırdı. Örümcekler kaçıştılar, çocuklar...

Dünyada hiç bir «tebliğ» bundan dehşetli olamazdı. Kimse yere basamıyordu. Kocaman adamlar, yataklarını, sandalyelerin üzerine çıkıp dikilmişti. Çıt çıkmıyordu. Pansiyonerler, korku, asap gerginliği ve şaşkınlıkla bekliyorlardı...

Ayağı tüylü bir battaniyeye veya bir saç fırçasına değen bir pansiyoner, «ah!» veya «of!» nidalarıyla sessizliği bozuyordu. Saçlı, sakallı ondört kişinin bu hali görülecek şeydi doğrusu...

Sonra bir başkasının sesi yükseliyordu:

— En... ensem... ensemde birisi... bir şey yürüyor... Arada sırada, örümceklerden birini tutan da vardı.

Öte yandan başka bir ses:

— İşte, işte... Tutun şunu yahu. Üstüme gelmeye bırakmayın, diye bağırıyordu.

Derken Mr. O'Flannigan elinde bir gemici feenri ile içeriye girdi.

Lâmbanın aydınlığında ortaya çıkan manzara, onu (Nevada hortumu) nun evi uçurması ihtimalinden daha fazla korkutmuştu.

İşin aslı aranırsa, halimden hiç de memnun değildim. Kurşunu ne taraftan yiyeceğini bekliyen bir avdan farksızdım.

Yataktan yatağa atlıyor, duyduğum gürültü ile yukarıya fırladığım için kendime sövüp sayıyordum.

Bir ara, dayanamıyarak bağırdım:

— Koleksiyon yapacak şey bulamadınız mı sersem herifler? Akbaba veya timsah koleksiyonu yapsaydınız daha iyi idi.

On, on iki örümcek, bütün araştırmalara rağmen bulunamadı.

Aklımdan, örümceklere karşı çeşitli silâhlar düşünüyordum: Tabanca, terlik, kedi, pirzola demiri, fare zehiri, kılıç, sönmemiş kireç... Fakat bunların hepsi faydasıydı. Birisi:

— Herhalde yuvalarının yolunu tutmuşlardır, dedi. Rüzgâr da kesildi. Artık yatsak iyi olur.

Anamıza, babamıza küfür etmiş gibi, ona baktık. böyle bir şey yapamazdım.

Mrs. O'Flannigan, ısrarları nın para etmediğini görünce, gidip Belediye Başkanını uyandırmış.

Şehrin en usta nişancıları, av köpekleriyle beraber geldiler. Onların ardından itfaiye teşkilâtı, süvari erleri ve şehrin erkeklerinden bir gönüllü grupu sökün etti

Daha ötesini bilmiyorum. Bir elim ensemde, öteki elim ayak bileklerimde, bir sandalyenin üstünde ve ayakta uyuya kalmışım..

Sabahın ilk ışıkları ile bir gayret sokağa fırladığım zaman, pansiyondaki görünmiyen düşmana karşı seferberlik devam ediyordu...

Mark TWAIN

YAZISIZ

bilmece

Yüksel bir akşam üstü, Beyoğlu Balıkpazarında Lefter'in meyhanesine gitti. Kapıya yakın bir masaya oturdu. Bir şişe rakıyı, patlıcan salatası, cacık ve kavunla içtikten sonra, hiç para vermeden elini kolunu sallıya sallıya meyhaneden çıktı. Ertesi akşam gene aynı meyhaneye gidip aynı masaya oturdu. Bir şişe rakıyı içti, patlıcan salatası, cacık ve kavunu bitirdi, geç vakit bir kuruş bile ödemeksizin rahatça meyhaneden ayrıldı. Daha ertesi gün aynı meyhaneye giderek aynı masaya oturan Yüksel, bu sefer bir şişe rakıyla beraber sardalya balığı, patlıcan salatası, kavun ve hıyar söğüş yedi. Gene metelik vermeden çıkıp gitti. Yüksel halen belki de aynı meyhanede aynı masada bedavadan içmektedir. Bu iş nasıl oluyor dersiniz?..

CEVAP

Yüksel'in oturduğu masada her akşam kendisinden önce gelen şair Ahmet bey var. Hesabı daima şair Ahmet bey ödediği için, Yüksel de bedavadan kafayı buluyor...

NEMRUT AMCA

BURDUR'DAN : Bir okuyucu, Mehmet Acun soruyor: «TEF dergisinde yazı yazmasaydınız, ne iş yapmayı tercih ederdiniz?»

★ Mehmet Acun'u merakta bırakmıyayım. TEF dergisinde yazı yazmasaydım, TEF dergisinde yazı yazan NEMRUT AMCA'ya münasebetsiz sorular sorup onu sıkıntıya sokmayı, «acaba ne cevap versem?» diye düşündürüp durmayı tercih ederdim.

KADIKÖY : Sevim Emek imzası ile mektup yazan bir bayan okuyucumuz da başka bir meraka kapılmış: «Kadınlar için önümüzdeki mevsimin modası nasıl olacak acaba?» diye soruyor.

★ Genel olarak bir şey söyliyemem ama, düşüklerle yakın ilgisi bulunan bazı bayanlar için (kara rengin çok yakışacağını, sadece taklit mücevherle yetinmek zorunda kalacaklarını, makyajsız, ağlamaklı bir suratın, yalancıktan da olsa üzgün bir yüz ifadesinin) yaygın bir moda sayılabileceğini tahmin ediyorum.

ANKARA'DAN : Bir okuyucu, Cemal S. soruyor: «Zenginlere de yoksullara da çok lâzım olan şey nedir?»

★ Bunu bilmiyecek ne var, birader? Zenginlere de, yoksullara da en çok lazım olan şey, paradır. Çunku zenginlerin parası olmasa zenginlikleri kalmaz. Yoksulların parası olursa, yoksulluktan kurtulurlar...

MERZİFON'DAN: Bir okuyucu, İmamı Birol, «Bana bir kitap ismi verin» diyor. «İçinde soygun, cinayet, casusluk, kaçakçılık, sozun kısası herşey bulunsun. Çunku bu tip heyecanlı kitapları okumayı çok seviyorum...»

★ Söyliyeyim: CEZA KANUNU...

Gene ANKARA'DAN: Nurol Ersoz imzası ile mektup yazan başka bir okuyucu, «Biz dunyalılar, Ay'a ve diğer yıldızlara gitmeyi düşünür, bunun hazırlıklarına kalkışırken, oralarda yaşıyanlar acaba ne ile meşguller?» diye soruyor...

★ Herhalde, dünyalılar ile birlikte oralara gidecek binbir türlü tehlikeyi düşünerek, onlar da başka yerlere göç etmeye hazırlanıyorlardır. Kimbilir belki de eski yerlerini çoktan terketmişlerdir...

BURSA'LI : Bir okuyucu, Hilmi Tok, «Kutuplara yakın bölgelerde geceler 6 ay sürermiş. Oralarda yaşamak ister miydiniz?» diye sormuş.

★ İstemesine isterdim ama, gece bekçisi olarak değil.

OSMANBEY'DEN : Zühtü Mert imzası ile mektup yazan okuyucumuzun sorduğu şey şu: «Kadınların en beğendiği erkek tipi hangisidir?»

★ Kadınlar, doğum günlerini hatırlıyan fakat yaşlarını bilmemezlikten gelen erkek tipini çok beğenirler.

BÜYÜKDERE'DEN : Bir okuyucu, Leylâ Akgül soruyor: «Herkesin dilinde dolaşan aşk kelimesini genel olarak tarif eder misiniz? (NOT: sualim gayet ciddidir.)»

★ (NOT: Benim de cevabım gayet ciddidir.)
Aşk, Fransa'da : Komedi
İngiltere'de : Dram
Amerika'da : İş
Türkiye'de : Zabıta haberidir.

LEFKOŞE'DEN : A. Kırımlı imzası ile mektup gönderen okuyucu, (Ben geçen yaz İstanbul'dayken karikatürist Oğuz Aral Boks antremanları yapıyordu. acaba hala devam ediyor mu?) diye merak etmiş.

★ Kendisi halen son antrenmanın hasarlarını tamir ettirmekle meşguldur, hastaneden taburcu olunca boksa devam edip etmiyeceği bizim için de merak konusudur...

DEDEKTİF olabilirmisiniz

Kemerburgaz taraflarında bir çiftliği bulunan İhsan efendinin çobanı Ali bir pazar sabahı sürüyü alarak çiftlikten ayrılmıştı. O gün akşama doğru, sürü mutad saatinde çiftliğe döndü ama çoban Ali yoktu. İhsan efendi, yanaşmaları ile beraber çobanı aramaya çıktı. Bütün araştırmaları bir sonuç vermedi Çoban Ali ertesi gün de ortalıkda görünmedi. İhsan efendi üç gün bekledikten sonra, işin ciddiyetini kavrıyarak, meseleyi dedektif Şakir'in usta ellerine tevdi etti.

Şakir, çoban Ali'nin kaybolduğu gün o civarda görünenleri soruşturdu. Çiftlik yakınındaki dere kenarında kısa bir tahkikattan sonra şehire indi. Kasımpaşa'ya giderek, Liman caddesinde oturan Veysel Gezergil'in kapısını çaldı ve kapıyı açan Veysel'e:

— Seni, kardeşini ve kayınbiraderini, çoban Ali'nin katli suçundan tevkif ediyorum, dedi.

Şakir, onların katil olduklarını nasıl anlamıştı?..

CEVAP

Veysel Gezergil, kardeşi ve kayınbiraderi, o pazar dere kenarında bir pikniğe çıkmışlar. Bir ara canları çoban kavurması istedi. Çoban kavurması olsa olsa bir çobandan olur, diye düşündüler ve Çoban Ali'yi yakalıyarak kestiler, kavurmasını yaptılar. Onların yakmış olduğu ateşin izlerine rastlıyan Şakir, meseleyi böylece çözmüştü...

★

FECİ BİR KAZA

— Hiç tren kazası geçirdin mi?

— Hem de nasıl? Bir gün trendeydim, tünele girdik. Kızı diye babasına sarılıp öpmüşüm..

ACI TENKİD

Genç şair evin içinde fırdolayı dönüyor, son yazdığı şiiri arıyordu. Bulamayınca, karısına sordu:

— Sakın bizim küçük sobaya atmış olmasın?

Kocasının yazdığı şiirleri çok iyi bilen genç kadın gülümsedi:

— Ne kadar şüphecisin sevgilim? O henüz okuma bilmiyor.

MEMNUN OLMUŞ...

San'at Dergisinin yazı işleri müdürü, karşısındaki gence sorar:

— Bu şiiri bizzat siz mi yazdınız?

— Evet efendim.

— Şu halde sizinle tanıştığıma memnun oldum. Bay Şekspir. Sizin bir hayli zaman önce ölmüş olduğunuzu söylerlerdi, demek ki doğru değilmiş...

VİTES MAHMUT
VİTES MAHMUT'LA OSMAN'I FAST GUN (HIZLI SİLAH) KASABASINA ŞERİF YAPMIŞTIK.. KÖTÜ BİR TESADÜFLE FASTGUN'DA ŞERİFLER, İLK MAAŞLARINI ALACAK KADAR BİLE YAŞAMIYORLARDI... KASABADA ŞERİFLERE FENA BOZULAN BİRİ VARDI ÇÜNKÜ..
ŞERİF KULÜBESİNDE..
HEY OSMAN, KAPIDA BİR TIKIRTI DUYDUM.
ÇÖPÇÜ GELMİŞTİR.
SEN ARKA PENCEREDEN, BEN KAPIDAN DALIYORUZ PİS CONİ
OKEY!
BUGÜN KURU FASULYE YEDİN Mİ OSMAN?.. BURADA PİS BİR KOKU VAR.
PİS KOKUNUN SAHİBİ İÇERİ ATLADI..
BU ŞERİF NAAPMAYA GELDİ BURAYA?
HOOP
KİMSE KIMILDAMASIN..
GARÇ!
AYAĞA KALK BE... SENİ TEMİZLEMEĞE GELDİM....
BAS GİT BAŞIMDAN LAN! GÖĞMÜYOĞ MUSUN KOVBOY ĞOMANI OKUYOĞUM.
QUICK CİM'LE PİS CONİ İÇERİYE GİRDİLER
SİLAH SESLERİ ŞİMDİ DUYULUR.
MEZARCI HAZIRLIĞINI YAPMIŞTI..
ŞERİF
MEZARLIKTA BOŞ YER KALMADI..
NE İSTİYOSUNUZ BE?
CANINI!
BİĞAZ DAA GEÇ GELSEN OLMAZ MIYDI...ĞOMAN BİTMEDİ.
BEN BU KOVBOY ĞOMANINI SEVDİM BAKALIM SEN DE BEĞENECEK MİSİN?.. ÇOK AĞIĞ BİĞ ESEĞ!..
ATEŞ ET.. CONİ.. ATEŞ!
INGH...
ÇIT
PİS CONİ ATEŞ ETTİ, AMA TABANCADAN KURŞUN YERİNE KURBAĞA VE FARE ÇIKTI PİSLİKTEN...
PLÖF!

YUM GÖZÜNÜ AÇ AĞZINI

gabriel chevallier'den • alpaçin

— 10 —

(Ayna) gazetesinde Mösyö Justin'in usta kaleminden çıkmış olan bu satırları heceliye heceliye okuyan kadıncağız, bir gece kocası ile fena halde çatıştı.

— Kendini düşünmüyorsun, beni düşünmüyorsun, hiç olmaz sa makamını, koskoca Fransa devletini düşün, diye diklendi.

Belediye Başkanı şaşırmıştı.

— Peki ama, senin giyimin ile Fransa'nın şerefi arasında ne ilgi var? Şimdiye kadar, hükûmet çevrelerinden hiç de böyle bir şey duymadım, dedi.

Fakat karısının onu dinlediği yoktu.

— Yarından tezi yok Paris'e gidiyorum. Orada en ekstra ekstra terzilerde giyineceğim. Fransa'nın adına lâf getirmek istemem ben...

(Ayna) gazetesindeki makalenin kendisine bir hayli pahalıya mal olacağını anlıyan Belediye Başkanı, bir saat dil döktü. Allem etti, kallem etti, sonunda karısını yola getirebildi. Karısı Paris'e gitmiyecekti ama, eve o tarafların en iyi gün delikçi terzisini getirecekler, karısının istediği kadar entari, v.s. sipariş edeceklerdi...

Belediye Başkanının karısı, daha süslü püslü, daha rüküş bir kılıkla dolaşmaya başlayınca, (Ayna) gazetesi yeniden sıvandı.

Bu sefer, ilk yazdıklarının tamamen aksini yazıyor, örtülü bir dille, Belediye Başkanını suçluyordu. Gazeteye göre, (Belediye Başkanı ve karısı, günün şartlarına riayet etmiyorlardı. Ekonomi denilen şeyi umursamıyorlar, moda denilen cemiyeti kemirici mikroba uyarak Millî serveti har vurup, harman savuruyorlardı. Sorumlu bir durumda bulunan bir adam ve karısının böyle davranması, başkaları için kötü örnek sayılırdı. Geliri sınırlı bir devlet memuru, nasıl olur da bu kadar ölçüsüz hareket ederdi? Yoksa bunun başka bir izahı mı vardır?...) Gazetenin yazdıkları, Başşehirdeki resmî makamları da harekete geçirmişti. Akın akın müfettişler geldiler. Belediyenin hesapları tetkik edildi. Sonunda bir şey bulunamadı ama, aradan bir ay geçmeden, İçişleri Bakanlığı'nın «mahrem» kayıtlı bir yazısını Belediye Başkanının eline tutuşturdular...

Bu yazıda, (bazı söylentilerin, çevrede fena tesir uyandırdığı ve politik sebepler gözönünde tutularak Belediye Başkanının istifasının şart olduğu) bildiriliyordu.

Belediye Başkanı çaresiz kalmıştı. Merkeze müracaat etti. (Karımı boşıyayım) dedi. Fakat bunun da bir fayda sağlamıyacağını bildirdiler. (Ayna) gazetesinin aleyhindeki yayını, partinin durumunu güçleştirmişti. Muhalefet kuvvetliyordu. Seçimlerin bu kadar yakın olduğu bir sırada ihtiyatlı ve düşünceli davranmak gerekirdi.

Bunun üzerine, Belediye Başkanı istifa etti. Karısı da rahat bir nefes aldı. Artık önüne gelene:

— Ohh, diyordu. Çok şükür rahata çıktım. Şimdi bildiğim gibi giyinebilirim...

Tafardel, Belediye Başkanının istifasını duyunca hemen parti merkezine koştu. Piechut, Mösyö Oscar ve Mösyö Justine de oradaydılar.

Bir zamanın diplomalı sağlık memuru:

— Eh, diye bağırdı. Partimiz ilk başarıyı sağladı demektir. Partimizin sözcüsü olan gazetenin ne derece kuvvetli bir silâh vazifesi gördüğünü artık herkes anlamıştır...

Oradakiler, Mösyö Justine'i hararetle tebrik ettiler. Piechut, nereden öğrenmişse:

— Üstad, üstad... Sizinki bir kalem değil, adetâ bir kılıç, deyip duruyordu.

Mösyö Justine, bütün bu iltifatlara tevazu ile teşekkür etti. Kendisi vazifesini yapmıştı. Şimdi iş partinin sözcülerine düşüyordu. Halk arasına çıkmalılar, onlarla konuşmalar yapmalıydılar.

Tafardel, bu fikri çok beğendi. Hem, ortada bunun için bir bahane de vardı. Yeni Belediye Başkanının seçilmesi gün meselesi idi...

Piechut ve Tafardel bu propoganda gezisine birlikte çıktılar. Tafardel:

— Önemli olan Belediye Reisi seçimi değil, diyordu. Şunun şurasında milletvekilleri için genel seçime pek fazla bir şey kalmadı. Bizim bu gezimiz, bir bakıma halkın nabzının yoklanması, dertlerinin soruşturulması maksadını hedef tutuyor.

Piechut itiraz etmekteydi:

(Devamı var)

YEPYENİ BİR...

AKŞAM

7 den **70**e kadar herkesin gazetesi

— Yeni kocan kabzımal ha, tevekkeli kendini gitgide pahalı satıyorsun!...